DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 25 marca 1953 r. Nr 3 Poz. 34—45

TREŚĆ:

34.

TYMCZASOWY STATUT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI *)

Tekst jednolity uwzględniający postanowienia Uchwały Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1952 roku Nr 151/53.
(Monitor Polski Nr A-24, poz. 285).

§ 1. 1. W skład Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli wchodzą:

A. Gabinet Ministra,
Departament Planowania,
Departament Produkcji Podstawowej,
Departament Kadr,
Departament Budżetowy,
Departament Finansowy,
Departament Księgowości,
Departament Techniki,
Departament Głównego Mechanika i Energetyka,
Departament Produkcji Pomocniczej,
Departament Inwestycji,
Departament Urbanistyki,
Departament Nadzoru Budowlanego,
Departament Zatrudnienia i Płac,
Samodzielny Wydział Gospodarczy z Kancelarią Główną,
Samodzielny Wydział Kosztorysów, Cen i Umów,
Główny Inspektor Upowszechnienia Nowych Metod Pracy.

B. Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR",
Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego,
Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Warszawa,
Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Śląsk,
Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Południe,
Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Północ,
Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Zachód,
Centralny Zarząd Robót Instalacyjnych Budownictwa Miejskiego,
Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego,
Centralny Zarząd Sprzętu i Mechanizacji Budownictwa Miejskiego,
Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji,
Centralny Zarząd Robót Inżynieryjnych Budownictwa Miejskiego,
Centralny Zarząd Transportu Budownictwa Miejskiego,
Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego Budownictwa Miejskiego,
Zarząd Zaopatrzenia Robotniczego Budownictwa Miejskiego,
Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

§ 2. Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli podlegają:
Instytut Budownictwa Mieszkaniowego,
Instytut Urbanistyki i Architektury (do czasu przekazania Komitetowi do Spraw Urbanistyki i Architektury przy Prezesie Rady Ministrów).

§ 3. Gabinet Ministra dzieli się na:
1) Wydział Prezydialny,
2) Wydział Prawny,
3) Wydział Organizacyjny,
4) Zespół Radców Ministra,
5) Kancelarię Tajną,
6) Bibliotekę
w skład Gabinetu Ministra wchodzą Inspektorzy Resortowi.

§ 4. Departament Planowania dzieli się na:
1) Wydział Planów Zbiorczych,
2) Wydział Planów Wykonawstwa,
3) Wydział Planu Operatywnego,
4) Wydział Sprawozdawczości i Statystyki,
5) Wydział Planowania Kosztów Własnych.

§ 5. Departament Produkcji Podstawowej dzieli się na:
1) Wydział Planowania Krótkookresowego,
2) Wydział Głównego Dyspozytora.

§ 6. Departament Kadr dzieli się na:
1) Wydział Osobowy,
2) Wydział Kadr,
3) Wydział Ewidencji i Statystyki Personalnej.

§ 7. Departament Budżetowy dzieli się na:
1) Wydział Budżetów,
2) Wydział Kredytów,
3) Wydział Rachunkowy.

§ 8. Departament Finansowy dzieli się na:
1) Wydział Planów Finansowych,
2) Wydział Finansowania Przedsiębiorstw,
3) Samodzielny Referat Obciążeń Publicznych.

§ 9. Departament Księgowości dzieli się na:
1) Wydział Organizacji Rachunkowości,
2) Wydział Bilansów,

*) Tekst jednolity tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa ustalony został zarządzeniem Nr 38 (wewnętrzne) Ministra z dn. 3.III.53 L. dz. GM/3 956/53.

3) Wydział Kosztów Własnych;
w skład Departamentu Księgowości wchodzą Księgowi Rewidenci.

§ 10. Departament Techniki dzieli się na:
1) Wydział Planu Technicznego,
2) Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót,
3) Wydział Normalizacji,
4) Wydział Materiałów i Konstrukcji,
5) Wydział Wynalazczości,
6) Wydział Bezpieczeństwa i Higieny Pracy,
7) Główny Inspektor Przeciwpożarowy.

§ 11. Departament Głównego Mechanika i Energetyka dzieli się na:
1) Wydział Pracy Sprzętu,
2) Wydział Baz i Remontów Sprzętu,
3) Wydział Energetyczny,
4) Wydział Kapitalnych Remontów.

§ 12. Departament Produkcji Pomocniczej dzieli się na:
1) Wydział Produkcji,
2) Wydział Techniczny,
3) Wydział Kooperacji Produkcji Pomocniczej.

§ 13. Departament Inwestycji dzieli się na:
1) Wydział Planowania Inwestycji,
2) Wydział Wykonawstwa Inwestycyjnego,
3) Wydział Zaopatrzenia Inwestycyjnego,
4) Wydział Projektowo-Kosztorysowy,
5) Wydział Sprawozdawczości.

§ 14. Departament Urbanistyki dzieli się na:
1) Wydział Normatywów i Założeń Urbanistycznych,
2) Wydział Planowania Miast i Osiedli Miejskich,
3) Wydział Planowania Osiedli Rolniczych,
4) Wydział Realizacji i Orzecznictwa,
5) Wydział Planów Prac Urbanistycznych.

§ 15. Departament Nadzoru Budowlanego dzieli się na:
1) Wydział Nadzoru,
2) Wydział Projektów Budowlanych,
3) Wydział Orzecznictwa.

§ 16. Departament Zatrudnienia i Płac dzieli się na:
1) Wydział Zatrudnienia,
2) Wydział Norm Pracy,
3) Wydział Płac,
4) Wydział Socjalny,
5) Wydział Planowania i Sprawozdawczości.

§ 17. W skład departamentów wchodzą sekretariaty dla obsługi techniczno-kancelaryjnej departamentów.

§ 18. Szczegółowy podział czynności pomiędzy departamenty, wydziały i referaty ustali Minister Budownictwa Miast i Osiedli.

35.

ZARZĄDZENIE Nr 32

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 17 lutego 1953 r.

w sprawie zapewnienia kwater dla załóg budowlanych.

(L. dz. DX/2/356/53)

Celem dostosowania do specjalnej struktury organizacyjno-prawnej Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych przepisów zarządzenia Nr 28 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 6 IV.51 w sprawie zapewnienia kwater dla załóg budowlanych zatrudnionych przez przedsiębiorstwa budowlane podległe Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 30, poz. 28) wprowadza się następujące uzupełnienia:

1) w § 3 ustęp 6 po wyrazach: „Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego" stawia się przecinek i dodaje się: „a co do Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych" Wojewódzkie Zarządy Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych,

2) w § 7.

a) w ustępie 1 — po wyrazach: „Właściwe Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego" dodaje się: „i Budowlane Przedsiębiorstwa Powiatowe", a na końcu ustępu wyrazy „lub Wojewódzki Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych",

b) w ustępie 2 — po wyrazach: „należy przedstawić Centralnemu Zarządowi" stawia się przecinek i dodaje się: „a co do Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych — Wojewódzkim Zarządom Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych",

c) w ustępie 3 po wyrazach: „Centralny Zarząd" stawia się przecinek i dodaje się: „a co do Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych — właściwy Wojewódzki Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych",

d) w ustępie 4 po wyrazie: „Centralne Zarządy" stawia się przecinek i dodaje się: „co do Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych — Wojewódzki Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych".

Minister: w/z J. Żakowski

36.

ZARZĄDZENIE Nr 34

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 20 lutego 1953 r.

w sprawie wprowadzenia inwentaryzacji ciągłej w jednostkach działających na zasadach rozrachunku gospodarczego.

(L. dz. VI 3/300/53)

§ 1. W celu usprawnienia kontroli gospodarki materiałowej wprowadza się z dniem 1 kwietnia 1953 r. inwentaryzację ciągłą w jednostkach nadzorowanych przez Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego Warszawa, Śląsk, Północ, Południe, Zachód, Robót Instalacyjnych oraz Robót Inżynieryjnych.

§ 2. Inwentaryzacja ciągła jest to metoda kontrolowania na przestrzeni okresu gospodarczego (od bilansu otwarcia do bilansu zamknięcia) składników stanu majątkowego przedsiębiorstwa w sposób zapewniający, przy sporządzaniu zamknięć rachunkowych, zgodność zapisów księgowych ze stanem rzeczywistym tych składników.

§ 3. Inwentaryzacją ciągłą należy objąć środki trwałe ewidencjonowane w rozdz. 1 i materiały w rozdz. 11 Branżowego Planu Kont tak, aby w ciągu okresu rocznego przynajmniej dwa razy poszczególne asortymenty zostały porównane i sprawdzone z naturą.

Dokonując spisów z natury należy zwrócić uwagę na składowanie i przechowywanie materiałów oraz na sposób ich konserwacji.

§ 4. Przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego powołują stałe komisje spisowe. Ilość członków tych komisji uzależniona jest od wielkości poszczególnych magazynów.

Członkowie komisji spisowych wykonują wyłącznie prace inwentaryzacyjne i całkowicie zwolnieni są od innych zajęć.

Za udział w pracach komisji, członkowie nie otrzymują specjalnego wynagrodzenia.

Etaty dla wymienionych komisji należy przydzielić z innych działów przedsiębiorstwa w ramach zatwierdzonego limitu.

§ 5. Główni księgowi przedsiębiorstw powinni sporządzać harmonogramy prac inwentaryzacji ciągłej. Harmonogramy te pozostają do wyłącznej wiadomości głównych Księgowych i Dyrektorów przedsiębiorstw.

§ 6. Przedsiębiorstwa wyznaczą komisję kwalifikacyjne w składzie kilku członków zależnie od wielkości przedsiębiorstw. Do zadań komisji należy opinia o przyczynach stwierdzonych nadwyżek i niedoborów w stosunku do spisu dla poszczególnych asortymentów.

Członkowie komisji kwalifikacyjnych nie są zwolnieni od prac zawodowych.

§ 7. Centralne Zarządy wyznaczą głównych komisarzy spisowych, do obowiązków których będzie należała opieka i nadzór nad pracami inwentaryzacji ciągłej w terenie.

§ 8. Za prawidłowe i właściwe prowadzenie prac inwentaryzacji ciągłej ponoszą odpowiedzialność główni (starsi) księgowi oraz główni komisarze spisowi.

§ 9. Centralne Zarządy wymienione w § 1 obowiązane są opracować i uzgodnić z Departamentem Księgowości szczegółowe wytyczne do inwentaryzacji ciągłej.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

37.

ZARZĄDZENIE Nr 36

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 lutego 1953 r.

w sprawie zasad generalnego wykonawstwa.

(L. dz. DI/3/1327/53)

Analiza realizacji zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 90 z dnia 16 maja 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 10, poz. 102) w sprawie generalnego wykonawstwa wskazuje na niedostateczne wcielanie w życie zasad zawartych w tym zarządzeniu.

W obliczu napiętych zadań produkcyjnych na rok 1953, powszechne wprowadzenie zasad generalnego wykonawstwa staje się jednym z istotnych ogniw usprawnienia wykonawstwa i realizacji tych zadań.

W wykonaniu Uchwały Prezydium Rządu Nr 79/53 z dn. 17 stycznia 1953 r. w sprawie ustalenia zasady generalnego wykonawcy robót budowlanych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 126), zarządzam co następuje:

Część I — Postanowienia ogólne.

§ 1. Zarządzenie ma zastosowanie do wszelkich przedsiębiorstw budowlanych i specjalizowanych, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 2. 1. Generalnym wykonawstwem zostają objęte roboty budowlano-montażowe, instalacyjne, specjalne oraz obejmujące montaż aparatury maszyn i urządzeń objęte jednym projektem wstępnym i zestawieniem kosztów budowy lub jednym projektem technicznym i kosztorysem generalnym.

2. Zasada określona w ust. 1 obowiązuje zarówno przy zawieraniu umów o wykonanie robót budowlanych i montażowych, jak i przy przyjmowaniu wstępnych zleceń.

§ 3. Odstępstwo od zasad określonych w § 2 ust. 1 jest dopuszczalne w gospodarczo uzasadnionych przypadkach:

1) gdy inwestor dla tytułu inwestycyjnego grupy I przedstawi zezwolenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,

2) gdy inwestor dla tytułu inwestycyjnego grupy II przedstawi zezwolenie Ministra właściwego dla danej inwestycji oraz Ministra Budownictwa Miast i Osiedli,

§ 4. 1) Generalnym wykonawcą powinno być przedsiębiorstwo, którego przedmiotem działania jest wykonywanie robót ogólno-budowlanych z wyjątkiem przypadku gdy relizacja inwestycji wymaga w przeważającej mierze robót specjalnych.

W tym przypadku generalnym wykonawcą powinno być właściwe przedsiębiorstwo specjalizowane.

2) Departament Planowania przedstawi mi do zatwierdzenia corocznie w terminie do dnia 10 czerwca uzgodnioną z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego listę podległych przedsiębiorstw, które są właściwe do objęcia funkcji generalnego wykonawcy dla określonego typu budów na rok następny.

§ 5. 1) Przedsiębiorstwo w ramach przyjętego generalnego wykonawstwa zleca roboty, wykraczające poza zakres jego specjalności, podwykonawcom po uprzednim uzgodnieniu z podwykonawcą szacunkowej wartości robót odpowiadającej zakresowi rzeczowemu oraz terminowi dostaw urządzeń specjalnych.

2) W przypadku odchylenia ustalonej wartości robót dla podwykonawców od limitu określonego przez inwestora w kwestionariuszu, generalnego wykonawcę obowiązuje wartość robót określona dla całości inwestycji. Jeżeli ustalony limit okaże się niezgodnym z kwotą niezbędną dla wykonania planu rzeczowego, generalny wykonawca obowiązany jest zawiadomić inwestora dla jednoznacznego określenia zakresu rzeczowego odpowiadającego ustalonej wartości robót.

3) Przedsiębiorstwo specjalizowane, pracujące jako jednostka podwykonawcza, nie może w zasadzie odmówić przyjęcia subzlecenia, które leży w zakresie ustalonych dla niego zadań, przy czym zlecenia przedsiębiorstw resortowych obowiązane jest przyjmować w pierwszej kolejności.

4) W razie sprzeciwu ze strony podwykonawcy sprawa przyjęcia robót przechodzi do uzgodnienia przez sprawujące nadzór Centralne Zarządy lub jednostki równorzędne. Decyzja powinna być wydana w terminie 7 dni od dnia doręczenia odmowy.

5) W przypadku niedojścia do porozumienia Centralnych Zarządów sprawę rozstrzyga Minister na wniosek Dep. Planowania, jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa resortu Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

W stosunku do przedsiębiorstw innych resortów Departament Planowania przeprowadza interwencję we właściwym Ministerstwie, a w razie niezałatwienia kieruje sprawę do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. W przypadku, gdy w chwili zawarcia umowy między wykonawcą, a inwestorem nie istnieje odpowiednie specjalizowane przedsiębiorstwo mogące podjąć się podwykonawstwa, mogą być wyłączone z zakresu robót objętych generalnym wykonawstwem roboty specjalne, a w szczególności montaż aparatury i urządzeń specjalnych.

§ 7. 1. Zjednoczenia mogą odmówić włączenia robót do zakresu robót objętych generalnym wykonawstwem w uzasadnionych gospodarczo przypadkach, a w szczególności:

1) gdy w rozbudowanym zakładzie roboty budowlano-montażowe objęte jednym tytułem inwestycyjnym lecz nie objęte jednym projektem wstępnym i zestawieniem kosztów budowy lub jednym projektem technicznym i kosztorysem generalnym — nie stanowią jednolitej całości użytkowej i technologicznej wymagającej łącznego oddania do eksploatacji,

2) gdy część robót wynikających z jednego projektu wstępnego i z zestawienia kosztów budowy lub jednego projektu technicznego i kosztorysu generalnego wykonywana jest na odległych placach budowy położonych poza terytorialnym zakresem działania Zjednoczenia.

3) W przypadkach określonych w § 6.

§ 8. 1) Zgodnie z Uchwałą Prezydium Rządu Nr 79/53 z dnia 17 stycznia 1953 r. dolna granica wartości kosztorysowej robót w generalnym wykonawstwie dla przedsiębiorstw podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli ustala się na rok 1953 w wysokości 1.000.000.— złotych.

2) Podana w p. 1 granica wartości nie obowiązuje przedsiębiorstw podległych Centralnemu Zarządowi Budownictwa Wojskowego i Zarządowi Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

3) W przypadku, gdy określona wartość całości robót nie przekracza 1.000.000 złotych, o podjęciu robót w ramach generalnego wykonawstwa przez Zjednoczenie — decyduje Centralny Zarząd.

4) Przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Robót Inżynieryjnych obowiązane są do przyjmowania jako podwykonawcy wszystkich zleceń w rejonach w których posiadają swój aparat wykonawczy. Dla pozostałych rejonów program robót zlecony przez Centralne Zarządy ogólno-budowlane przedsiębiorstwom podległym CZ. R. Inż. będzie ustalony przez zainteresowane Centralne Zarządy przy przyjęciu jako orientacyjnego kryterium obowiązku przyjmowania wszystkich zleceń powyżej 75 tys. zł. Nie dotyczy to Przedsiębiorstwa Robót Kamieniarskich. Przedsiębiorstwa Osuszania Budynków, które obowiązane są przyjmować wszystkie roboty niezależnie od ich wartości.

Roboty w zakresie instalacji zewnętrznych o wartości do 75 tys. zł. obowiązane są przyjmować przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Robót Instalacyjnych na terenach objętych ich działalnością — na pozostałych zaś wykonywać przez specjalizowane jednostki przedsiębiorstw podległych Centralnym Zarządom ogólno-budowlanym.

5) Przedsiębiorstwa podległe Centralnemu Zarządowi Robót Instalacyjnych obowiązane są na terenach objętych ich działalnością produkcyjną zabezpieczyć wykonanie wszystkich robót instalacyjnych dla Centralnych Zarządów ogólno-budowlanych.

6) Roboty urządzenia placu budowy objęte będą subzleceniami na podstawie projektów zagospodarowania placów budowy uzgodnionych z podwykonawcą i zatwierdzonych przez inwestora.

W roku bieżącym powinny nastąpić uzgodnienia tych robót z podwykonawcami w terminie do 15 kwietnia br

Część II — Zadania generalnego wykonawcy.

§ 9. Generalny wykonawca jest odpowiedzialny za jakość i terminowe wykonanie całości robót, to znaczy wykonanych zarówno siłami własnymi, jak i przez podwykonawcę. Nie zmniejsza to w niczym odpowiedzialności podwykonawcy za jakość i dotrzymanie terminów robót, wykonywanych przez niego.

§ 10. 1) Generalny wykonawca przy współudziale podwykonawców w zakresie robót przez nich wykonywanych powinien opracować i uzgodnić z inwestorem roczny harmonogram robót.

2) Harmonogramem rocznym (generalnym) należy objąć roboty wszystkich podwykonawców, którzy w zakresie terminów, a w szczególności terminów uzyskania efektów rzeczowych podporządkowani są generalnemu wykonawcy.

3) Na tej podstawie generalny wykonawca przy współudziale podwykonawców opracuje projekt organizacji robót zgodnie z instrukcją w sprawie opracowania dokumentacji organizacyjnej budowy — załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 87 z dnia 10 maja 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 10, poz. 100).

§ 11. 1) Generalny wykonawca koordynuje całość wykonania robót wynikających z przyjętego zlecenia, a w szczególności zadania produkcyjne ujęte w planach miesięczno-tygodniowych podwykonawców.

2) W związku z powyższym generalny wykonawca obowiązany jest uzgodnić z poszczególnymi podwykonawcami terminy rozpoczęcia i ukończenia poszczególnych etapów robót, objętych harmonogramem generalnym.

3) Harmonogram ten musi być oparty na realnych terminach dostarczenia dokumentacji technicznej, na założonych skróconych i skondensowanych cyklach produkcji oraz ustalonych terminach dostaw materiałowych, w szczególności materiałów nietypowych i deficytowych.

4) Na budowach, dla których wprowadzone jest planowanie tygodniowo-dobowe, części planu dotyczące subwykonawcy wchodzą do planu generalnego wykonawcy.

§ 12. 1) Opracowany w powyższy sposób harmonogram obowiązuje zarówno generalnego wykonawcę, jak i wszystkich podwykonawców.

2) W przypadku powstania w trakcie realizacji istotnych zmian w stosunku do opracowanego harmonogramu powinien on być aktualizowany przez generalnego wykonawcę, przy współudziale zainteresowanych podwykonawców w ramach operatywnych planów kwartalnych i miesięcznych.

§ 13. 1) Roczny i kwartalno-miesięczne plany produkcyjne Centralnych Zarządów i nadzorowanych przez nich Zjednoczeń powinny zawierać ujęcie zadań produkcyjnych — zarówno w generalnym wykonawstwie jak i siłami własnymi.

2) Generalny wykonawca obowiązany jest w porozumieniu z podwykonawcami ustalać zadania miesięczno-tygodniowe dla podwykonawców oraz oparte na tych zadaniach operatywne plany miesięczno-tygodniowe.

3) Na podstawie miesięcznych sprawozdań B-1 należy dokonywać oceny wykonania zadań produkcyjnych w generalnym wykonawstwie. Wskaźnik powyższy będzie zasadniczym miernikiem wykonania zadań produkcyjnych przez generalnego wykonawcę.

§ 14. 1. Pracownicy generalnego wykonawcy zatrudnieni przy koordynowaniu działalności podwykonawców premiowani będą na podstawie obowiązującego regulaminu premiowania za wykonanie całego planu produkcyjnego objętego generalnym wykonawstwem w 50%, a ponadto w 50% od wykonania planu siłami własnymi.

2. Do stanowisk pracy objętych postanowieniami ust. 1 zalicza się:
1) Dyrektor Zjednoczenia,
2) Naczelny Inżynier Zjednoczenia,
3) Kierownik Działu Wykonawstwa Zjednoczenia,
4) Główny i zmianowi dysporzytorzy Zjednoczenia,
5) Kierownik Zarządu (odcinka) budowlanego,
6) Główny Inżynier Zarządu (odcinka),
7) Kierownik Działu Wykonawstwa (odcinka),
8) Główny i zmianowi dyspozytorzy Zarządu (odcinka),
9) Kierownik Budowy.

3) Wydajność pracy, od której zależy wysokość premii, ustala się na podstawie wyników wykonania planu przez generalnego wykonawcę w zakresie robót wykonywanych siłami własnymi.

§ 15. 1. Wypłata premii pracownikom przedsiębiorstw wykonujących roboty budowlano-montażowe może nastąpić po stwierdzeniu na piśmie, że roboty zostały wykonane w terminie, zgodnie z umową i obowiązującymi przepisami.

2. Wykonanie robót objętych generalnym wykonawstwem stwierdza inwestor, a wykonanie robót przez podwykonawcę generalny wykonawca na podstawie stwierdzenia właściwego branżowego inspektora nadzoru.

3. Ustalenie wysokości premii podwykonawcy przez jego jendostkę zwierzchnią uzależnia się wiążąco od stwierdzenia generalnego wykonawcy o wykonaniu planowych zadań. W przypadku rozbieżności sprawa przechodzi do uzgodnienia jednostek nadrzędnych.

Część III. — Prawa generalnego wykonawcy.

§ 16. Generalny wykonawca jest jedynym gospodarzem na placu budowy. Dyspozycje jego, wydawane co do kolejności i zakresu robót są obowiązujące dla podwykonawców.

§ 17. 1. Generalny wykonawca kontroluje zgodność postępu robót własnych i podwykonawców z zadaniami rzeczowymi ustalonymi w myśl § 13.

2. Stopień zaawansowania robót, wykonywanych przez podwykonawców, określa się w protokóle stanu robót spisanym przez podwykonawcę, podpisanym przez kierownika robót podwykonawcy generalnego wykonawcy oraz właściwego inspektora nadzoru. (Zarządzenie Nr 171 Ministra Bud. M. i O. z dnia 8.8.1952 r., Monitor Polski Nr A-77, poz. 1227).

3. W przypadku, gdy podwykonawca zaniedba obowiązku sporządzenia protokółu we właściwym terminie, generalny wykonawca jest upoważniony do ustalenia stanu zaawansowania robót podwykonawcy we własnym protokóle. W tym przypadku ustalenia, zawarte w protokóle generalnego wykonawcy, wiążą podwykonawcę przy określaniu premii dla pracowników budów.

§ 18. 1. Generalny wykonawca może sprawdzać właściwe zaplanowanie, realizację i wykorzystanie przez podwykonawców materiałów, środków transportowych oraz sprzętu.

2. W przypadku nadzwyczajnej konieczności lub przestoju sprzętu i robotników u podwykonawców, generalny wykonawca może polecić przekazanie, na krótki okres, robotników, sprzętu i środków transportowych, posiadanych przez podwykonawcę na budowie, do dyspozycji innego podwykonawcy lub własnego wykonawstwa na zasadach odpłatności. Przed wydaniem takiego polecenia generalny wykonawca powinien uzgodnić całość zagadnienia z macierzystym Zjednoczeniem podwykonawcy.

Część IV — Obowiązki generalnego wykonawcy.

§ 19. Do obowiązków generalnego wykonawcy należy:
a) zagospodarowanie placu budowy z uwzględnieniem potrzeb zarówno własnych, jak i podwykonawców (budowa baraków administracyjnych, magazynów itp.) zgodnie z § 32 ust. 2 Tymczasowych warunków umownych, stanowiących załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 11.I.52 r. (Monitor Polski Nr A-5, poz. 53); w przypadkach, gdy roboty zlecone podwykonawcy stanowią odrębne obiekty, wykonywane z dala od głównego placu budowy, urządzenie placu powinno być powierzone podwykonawcom;
b) zapewnienie dostarczenia podwykonawcom dokumentacji technicznej w terminach zapewniających wykonanie robót ustalonych w harmonogramie generalnym;
c) zapewnienie udostępnienia podwykonawcom frontu robót w terminach, ustalonych w zadaniach miesięcznych;
d) umożliwienie podwykonawcom korzystania z urządzeń zainstalowanych na budowie, jak rusztowań, wyciągów, kolejek itp., o ile za te urządzenia w kosztorysie podwykonawcy jest przewidziana zapłata, w takim przypadku podwykonawca korzysta z tych urządzeń odpłatnie;
e) świadczenia na rzecz podwykonawców usług odpłatnych w zakresie posiadanych na budowie warsztatów, transportu wewnętrznego oraz sprzętu mechanicznego;
f) zapewnienie dla załóg podwykonawców na równi z załogą własną, zakwaterowania, wyżywienia i urządzeń

kulturalnych, w ramach istniejących urządzeń generalnego wykonawcy, na tych samych warunkach pod względem odpłatności;

g) udzielenie pomocy podwykonawcom przez przekazanie dla wykonania robót z zakresu specjalności generalnego wykonawcy (a w szczególności robót pomocniczych murarskich) robotników wykwalifikowanych, których podwykonawca nie posiada, oraz innych środków koniecznych dla wykonania tych robót, albo przejęcie odpowiednich pozycji kosztorysowych do wykonania siłami własnymi;

h) udzielenie pomocy na warunkach odpłatności podwykonawcom w zakresie materiałów masowych niedeficytowych (żwir, piasek itp.);

i) pomoc dla podwykonawców — przy uzupełnianiu kadr na odcinku robotników niewykwalifikowanych.

Część V — Postanowienia końcowe.

§ 20. Traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 90 z dn. 16 maja 1952 r. w sprawie zasad generalnego wykonawstwa w 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 10, poz. 102).

§ 21. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister: **R. Piotrowski**

38.

ZARZĄDZENIE Nr 37
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 28 lutego 1953 r.

w sprawie stosowania w budownictwie cegły dziurawki i cegły wapienno piaskowej autoklawizowanej.

(L. dz. D.VII/3/776/53)

Dla ustalenia zakresu stosowania w budownictwie cegły dziurawki i cegły wapienno piaskowej autoklawizowanej oraz mając na uwadze korzyści techniczno-ekonomiczne wynikające ze stosowania cegieł tego rodzaju, zarządza się, co następuje: :

§ 1. Przedsiębiorstwa projektowania i przedsiębiorstwa wykonawstwa budowlanego podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli obowiązane są do przestrzegania załączonych do niniejszego Zarządzenia:

1) „Instrukcji o stosowaniu w budownictwie cegły dziurawki pojedyńczej, podwójnej i poczwórnej",

2) „Instrukcji o stosowaniu w budownictwie cegły wapienno-piaskowej autoklawizowanej".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 28 lutego 1953 r.

§ 3. Jednocześnie traci moc obowiązującą Zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 6 marca 1950 r. w sprawie stosowania w budownictwie cegły dziurawki i cegły sylikatowej (Dz. Urz. M. B. Nr 4, poz. 31).

Minister: **R. Piotrowski**

Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 37 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

o stosowaniu w budownictwie cegły dziurawki pojedyńczej, podwójnej i poczwórnej.

1. Cegła ceramiczna dziurawka jest to cegła z prostokątnymi poziomymi otworami przelotowymi podłużnymi lub poprzecznymi wyrobiona z odpowiednie gliny starannie przygotowanej i dostatecznie plastycznej oraz wypalonej.

2. Rozróżnia się cegłę dziurawkę:
   a) pojedyńczą z podłużnymi otworami (wozówkowa),
   b) pojedyńczą z poprzecznymi otworami (główkowa),
   c) podwójną z podłużnymi otworami (wozówkowa),
   d) podwójną z poprzecznymi otworami (główkowa),
   e) poczwórną,

   przy czym wymiary podwójnej są dwukrotnie powiększone na grubości, a poczwórnej dwukrotnie na grubości i szerokości w stosunku do pojedyńczej z uwzględnieniem grubości spoiny.

3. Do czasu przedstawienia produkcji cegły dziurawki stosownie do wymagań normy PN/B-12002 „Cegły dziurawki wypalone z gliny", — wymagania techniczne i warunki odbioru powinny odpowiadać normie PN B-304 „Cegły dziurawki (drążone) wypalone z gliny. — Warunki techniczne" z tym, że:
   a) wymiary zewnętrzne (zgodnie z dotychczasową produkcją) wynoszą dla dziurawki pojedyńczej podłużnej i poprzecznej 250 x 120 x 65 z tolerancją na długości ± 6 mm, na szerokości i grubości ± 3 mm,
   b) ilość otworów w dziurawce pojedyńczej podłużnej — 2 i w dziurawce poprzecznej — 4,
   c) ilość otworów w dziurawce podwójnej lub poczwórnej — wielokrotna do pojedyńczej,
   d) wytrzymałość na ściskanie dziurawki powinna wynosić nie mniej niż 50 kg/cm 2.

4. Zastosowanie w budownictwie cegły dziurawki zamiast cegły daje m. inn. następujące korzyści techniczno- ekonomiczne:
   a) obniżenie kosztów transportu przy dostawie na budowę i w transportach wewnętrznych na placu budowy z uwagi na mniejszy ciężar cegły dziurawki (ca 2,3 kg) niż cegły pełnej (ca 3,5 kg),
   b) szybsze wysychanie murów,
   c) mniejszy ciężar murów z cegły dziurawki niż cegły pełnej, a zatem i mniejsze obciążenie fundamentów budowli. (Wg.PN/B-02009 „Obciążenia w obliczeniach statycznych. Obciążenia stałe i użytkowe" ciężar muru z dziurawki grubości 2-ch cegieł wynosi 1.400 kg/m³, a z cegły pełnej — 1.800 kg/m³),
   d) lepsze właściwości termiczne i akustyczne, pozwalające na zmniejszenie grubości murów,
   e) obniżenie kosztów budowy przy użyciu cegły dziurawki,
   f) zmniejszenie zużycia zaprawy przy wykonywaniu murów z dziurawki podwójnej lub poczwórnej.

5. Cegłę dziurawkę pojedyńczą i wielocegłową należy stosować zamiast cegły pełnej:
   a) w ścianach nośnych zewnętrznych i wewnętrznych budynków przemysłowych mieszkalnych i użyteczności publicznej, tam, gdzie na to pozwalają warunki wytrzymałościowe i eksploatacyjne budowli,
   b) z reguły w ścianach zewnętrznych i wewnętrznych budynków nie przemysłowych, a więc mieszkalnych, administracyjnych, socjalnych, gospodarczych itp. o wysokości do dwóch kondygnacji lub na 2-ch najwyższych kondygnacjach. Stosowanie murów z cegły dziurawki przy więcej niż 2-ch kondygnacjach może mieć miejsce, o ile dokonane w myśl PN B-182 „Mury ceglane. Obliczenia statyczne" przeliczenia naprężeń na to pozwalają.

      Wzór podany w punkcie 1 wymienionej normy dla murów z cegły pełnej należy stosować do murów z cegły dziurawki ze współczynnikiem zmniejszającym 0,8 jedynie przy zaprawie o wytrzymałości na ściskanie poniżej 14 kg/cm²,
   c) do murów wypełniających konstrukcje szkieletowe z ewentualnym (w miarę potrzeby) stosowaniem płyt ocieplających,
   d) do sklepień i stropów,
   e) do obudowy konstrukcji stalowych,
   f) w wyjątkowych przypadkach do ścianek działowych grubości ¼ cegły i ½ cegły, o ile zachodzi uzasadniona niemożność użycia innych materiałów ściennych nieceramicznych.

6. W murach nie narażonych na obciążenia mimośrodowe należy stosować sposoby wiązania wielorzędnego, obniżając do minimum zużycie cegły dziurawki o otworach poprzecznych jak np. wiązanie 4 — 5 warstw wozówkowych jedną warstwą główkową.

7. Nie należy stosować cegły dziurawki:
   a) w fundamentach,
   b) w murach kominowych.

8. Niniejsza instrukcja w niczym nie zmienia postulatów oszczędnościowych zużycia cegły ceramicznej (pełnej, dziurawki itp.) w sensie zastępowania jej innymi materiałami nieceramicznymi w granicach określonych zadaniami zmniejszenia zużycia cegły na 1953 r. i lata następne.

Załącznik Nr 2 do Zarządzenia Nr 37 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

o stosowaniu w budownictwie cegły wapienno-piaskowej autoklawizowanej.

1. Cegła wapienno-piaskowa (zwana nieraz silikatową) dzięki zbliżonym właściwościom do cegły ceramicznej pod względem współczynnika przewodnictwa cieplnego, nasiąkliwości i wytrzymałości, może być szeroko stosowana w budownictwie zgodnie z p. 10 niniejszej instrukcji.
2. Cegła wapienno-piaskowa produkowana jest fabrycznie z piasku kwarcowego z dodatkiem ok. 8% wapna palonego. Masa o zawartości wilgoci ok. 7% i prasowana pod ciśnieniem około 150 kg/cm² jest utwardzana w autoklawach działaniem pary wodnej pod ciśnieniem 8 atm. Tworzące się w tych warunkach uwodnione krzemiany wapnia spajają sprasowana surówkę i nadają gotowej cegle znaczną wytrzymałość.
Zachodzące procesy nie kończą się z wyjęciem cegły z autoklawu, lecz przebiegają dalej, zwiększając wytrzymałość a zmniejszając hygroskopijność materiału. Najszybszy wzrost wytrzymałości zachodzi w ciągu pierwszych 2-ch tygodni po wyprodukowaniu cegły.
3. Pod względem wytrzymałości na ściskanie norma PN/B-12003 rozróżnia następujące klasy cegły wapienno-piaskowej:
klasa „150"
klasa „120"
klasa „50"
Podane liczby odpowiadają minimalnej wytrzymałości cegły na ściskanie w kg/cm².
4. W zależności od cech zewnętrznych rozróżnia się w każdej klasie trzy znormalizowane gatunki cegły:
Gatunek I
„ II
„ III
Poza wymienionymi gatunkami produkowana jest cegła doborowej jakości „licówka".
Szczegółowe wymagania i warunki odbioru dla poszczególnych gatunków podane są w normie PN/B-12003.
5. Wymiary i kształt. Cegła wapienno-piaskowa posiada kształt prawidłowych prostopadłościanów o wymiarach 250 x 120 x 65 mm, co odpowiada zasadniczym wymiarom cegły ceramicznej. Ze względu na sposób formowania i zachowania zarówno wymiarów jak kształtów przy dalszych etapach produkcyjnych, posiada ona przeważnie gładkie powierzchnie licowe, mniejsze różnice wymiarów między poszczególnymi cegłami i mniej uszkodzone krawędzie.
6. Barwa. Normalnie produkowana cegła ma barwę jasno szarą lub białą o szarym odcieniu. Na żądanie odbiorcy może być produkowana cegła barwiona o barwie szarej (zbliżonej do barwy cementówki) i jasno różowej.
7. Nasiąkliwość produkowanej cegły wapienno-piaskowej waha się w granicach 14 do 20%, przeważnie nie przekracza 16%.
8. W normalnych warunkach można przyjmować współczynnik przewodności cieplnej $h = 0,78$.
Współczynnik przenikania ciepła „K" dla ścian wykonanych z cegły wap.-piaskowej w porównaniu do ścian wykonanych z cegły ceramicznej kształtuje się około 10% wyżej.
9. Pod względem odporności na mróz cegła wapienno-piaskowa klasy „150" gatunek I jest odpowiednia do stosowania jej do licowania. W przypadku stosowania do licowania cegły niższych klas lub gatunków należy poddać je badaniom odporności na mróz.
10. Zastosowanie cegły wapienno-piaskowej w budownictwie.
A. cegłę klasy „150" gatunku I oraz klasy „120" gatunku I jeżeli wytrzymuje badanie odporności na działanie mrozu należy stosować:
a) przede wszystkim do licowania elewacji budynków,
b) w ścianach konstrukcyjnych zewnętrznych i wewnętrznych budynków murowanych i szkieletowych powyżej przeciwwilgociowej izolacji poziomej ponad terenem,
c) do ogrodzeń (ponad terenem).
B. Cegłę klasy „150" i „120" gatunku II i III oraz cegłę klasy „80" gatunku I, II, III należy stosować do ścian konstrukcyjnych zewnętrznych tynkowanych i wewnętrznych oraz działowych, budynków murowych i szkieletowych, powyżej izolacji przeciwwilgociowej poziomej ponad terenem zgodnie z wymaganiami normy PN/B-182 „(Mury ceglane, obliczenia statyczne").
C. Cegłę „licówkę" stosować należy wyłącznie do licowania.
11. Nie należy stosować cegły wapienno-piaskowej w kanałach ogniowych oraz do murów narażonych na działanie wilgoci jak budowy podziemne, łaźnie, pralnie itp.
12. Zastosowanie w budownictwie cegły wapienno-piaskowej daje między innymi następujące korzyści techniczno-ekonomiczne:
a) krótkotrwałość cyklu produkcyjnego cegły i jego niezależność od pór roku,
b) możliwość mechanizacji i częściowo automatyzacji prawie wszystkich czynności produkcyjnych w wytwórniach cegły,
c) znacznie korzystniejsze wskaźniki ekonomiczne w porównaniu z produkcją ceramiki czerwonej, a mianowicie:
mniejsze zużycie paliwa mniejsza pracochłonność i koszty produkcji oraz niższe nakłady inwestycyjne na jednostkę zdolności produkcyjnej,
d) obniżenie kosztów budowy,
e) jeden z czynników w kierunku podniesienia estetyki i walorów architektonicznych budynków.
Należy mieć na uwadze, że mury wykonane z cegły wapienno-piaskowej z biegiem czasu nabierają lepszych wartości wytrzymałościowych i termicznych.

39.

OKÓLNIK Nr 3
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 18 lutego 1953 r.

w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. dotyczącej praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych.

(L. dz. D.VI/1/53)

Prezes Rady Ministrów w piśmie okólnym Nr 243 z dnia 28 października 1952 r. (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1462) stwierdził na podstawie wyników kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli, że niektórzy kierownicy zakładów pracy stosują środki represyjne w stosunku do głównych (starszych) księgowych, wykonujących swe obowiązki zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych (Monitor Polski Nr A-26, poz. 280) posuwając się nawet do zwolnienia głównego (starszego) księgowego z pracy w trybie art. 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323).

Podkreślam, że stosowanie represji lub jakiekolwiek inne działanie na szkodę głównych (starszych) księgowych, którzy z tytułu obowiązków wykonywanych na podstawie wyżej powołanej uchwały przeciwstawiają się niezgodnym z przepisami finansowymi decyzjom dyrekcji — jest sprzeczne z zasadami praworządności, ma wyraźne cechy nadużycia władzy oraz szkodnictwa gospodarczego.

W związku z powyższym zarządzam co następuje:

1. Kierownicy wszystkich zakładów pracy, zatrudniających głównych (starszych) księgowych w rozumieniu cytowanej uchwały, obowiązani są zaznajomić się dokładnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. i przestrzegać ściśle jej postanowień.
2. Polecam bezzwłoczne przystąpienie do właściwego uregulowania formalności związanych z obsadzeniem stanowisk głównych (starszych) księgowych, wymaganych zarządzeniem Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 marca 1950 r. (Monitor Polski Nr 68, poz. 806) i zarządzeniem Ministra Budownictwa z dnia 7 lipca 1950 r. w sprawie przedsiębiorstw „mniejszych" w rozumieniu przepisów o prawach i obowiązkach głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 10, poz. 110). Pracownicy powołani na stanowisko głównych (starszych) księgowych niezgodnie z postanowieniami zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów — nie będą uważani za głównych (starszych) księgowych w rozumieniu uchwały Rady Ministrów

3. Wniosek kierownika zakładu pracy o zwolnienie lub przeniesienie głównego (starszego) księgowego, skierowany do jednostki nadrzędnej zgodnie z postanowieniami działu I ust. 3 uchwały Rady Ministrów musi być sporządzony na piśmie i odpowiednio umotywowany. Jednostka nadrzędna wyda decyzję po dokładnym zbadaniu sprawy i zaopiniowaniu wniosku przez głównego (starszego) księgowego tej jednostki.
4. Polecam głównym (starszym) księgowym skrupulatne wykonywanie obowiązków i wykorzystywanie uprawnień wynikających z uchwały, przy czym zobowiązuję ich aby o przypadkach zastosowania środków represyjnych przez kierownictwo zakładu w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków wynikających z uchwały powiadamiali bezpośrednio jednostki nadzorujące oraz Departament Księgowości Ministerstwa, który po zbadaniu sprawy, przedłoży mi do decyzji odpowiednie wnioski.

Minister: R. Piotrowski

40.

OKÓLNIK Nr 4

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 25 lutego 1953 r.

w sprawie uzupełnienia załącznika Nr 17 Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.

(L. dz. D.XIII/3/5631/52)

W porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce wprowadza się następujące uzupełnienie w obowiązującej tabeli norm odzieży roboczej i ochronnej (zał. Nr 17 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie:
1. W lp. 30 tabeli zał. Nr 17 do U.Z.P. w Bud. określającej kategorie pracowników uprawnionych do otrzymywania ubrań roboczych i ochronnych należy dopisać: „Robotnicy zatrudnieni przy załadunku i rozładunku — cegły, żelaza i innych ostrych materiałów — rękawice drelichowe wzmocnione skórą”: czas zużycia 12 miesięcy.
2. Okólnik obowiązuje od dnia 1 marca 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

41.

OKÓLNIK Nr 5

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 28 lutego 1953 r.

w sprawie uzupełnienia załącznika Nr 23 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.

(L. dz. D.XIII/3/2565/52)

W porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce wprowadza się następujące uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych określonych w zał Nr 23 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie:
1. Ustala się wysokość dodatku funkcyjnego dla pracowników specjalności określonej w lp. 18, zatrudnionych w oddziałach terenowych:

Lp.	Stanowisko	oddział terenowy		
		I kat.	II kat.	III kat.
18	Starszy inspektor: Planowania Techniczny Zaopatrzenia Ekonomiczny	189,00	157,00	126,00

2. Lp. 19 — pod wyrazami „Inspektor techniczny” umieszcza się dalsze specjalności „Planowania”, „Zaopatrzenia”, i „Ekonomiczny” oraz w kolumnie „oddział terenowy” określa się wysokość dodatku funkcyjnego dla kat. I, II i III w sumie zł. 94,50.
3. Umieszcza się „Lp. 28”, o brzmieniu:

Lp.	Stanowisko	oddział terenowy		
		I kat.	II kat.	III kat.
28	Wykwalifikowany kierownik małego laboratorium	94,50	63,00	63,00

4. Dodatki funkcyjne określone powyżej ulegają przeliczeniu, zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 8.I. 1953 r.
5. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 marca 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

42.

OKÓLNIK Nr 6

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 28 lutego 1953 r.

w sprawie zaszeregowania stanowisk dyspozytorów w resorcie Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. D.XIII/3/537/53)

W związku z zarządzeniem Nr 6 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 28 lutego 1951 roku w sprawie zasad działalności i organizacji wydziałów produkcji (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 2, poz. 8) zarządza się co następuje:

1. Ustala się zasady zaszeregowania stanowisk dyspozytorów w zjednoczeniach, zarządach budowlanych i na budowach wg niżej podanej tabeli:

Lp	Stanowisko	Współcz. premii	Kategoria płac	dod. F wg stawek po podwyżce
1	Dyspozytor w Zjednoczeniu	1,0	1—3	227,00—265,00
2	Dyspozytor w Zarządzie Budowlanym	1,0	1—3	189,00—227,00
3	Dyspozytor na Budowie (grupie robót)	1,0	1—3	152,00—189,00

2. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1.III.1953 r.

Minister: R. Piotrowski

43.

OKÓLNIK Nr 7

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 27 lutego 1953 r.

w sprawie trybu ustalania obsady pracowników umysłowych w bazach sprzętowo-transportowych przy wojewódzkich zarządach budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.

(L. dz. GM/3/2901/53)

W związku ze wzrostem zadań usługowych w zakresie sprzętu i transportu świadczonych przez bazy sprzętowo-transportowe przy wojewódzkich zarządach budowlanych przedsiębiorstw powiatowych na rzecz tych przedsiębiorstw, polecam co następuje:
1) Ilość etatów ustalona jest w oparciu o zatwierdzony przez Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli szczegółowy schemat organizacyjny przez Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych na wniosek wojewódzkiego zarządu budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.
2. Okólnik obowiązuje od dnia 1 lutego 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

44.

PISMO OKÓLNE Nr 14

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 13 lutego 1953 r.

w sprawie wynagrodzenia za udział w posiedzeniach wojewódzkich komisji urbanistyczno-architektonicznych.

(L. dz. D.XI/W4/162/53)

Ministerstwo powiadamia, że podwyższone wynagrodzenia określone w Uchwale Nr 52 Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1953 r. (Mon. Pol. A-4, poz. 42) stosuje się odpowiednio do wynagrodzeń określonych w okólniku Nr 76 z dnia 6 listopada 1952 r. (Dz. U. M. B. M. i O. Nr 19, poz. 222).

Wynagrodzenie 30 zł. podwyższone zostało na 38 zł. zaś wynagrodzenie, które nie mogło dotąd przekraczać diet dziennych — obecnie nie może przekraczać 19 zł.

V-Dyrektor Departamentu: **J. Stefański**

45.

PISMO OKÓLNE Nr 16

z dnia 23 lutego 1953 r.

w sprawie tematyki dla racjonalizatorów.

(L. dz. D.VII/5/1190/53)

W celu zwrócenia uwagi racjonalizatorów na najaktualniejsze zagadnienia w zakresie wynalazczości na odcinku budownictwa miejskiego opracowana została tematyka na rok 1953 dla racjonalizatorów. W związku z tym podaje się do wiadomości co następuje:

1) Zainteresowane centralne zarzady powinny podana tematykę uzupełnić i rozwinąć, zwracając szczególną uwagę na zagadnienia specjalnie ważne dla danego centralnego zarządu, oraz zobowiązać nadzorowane przedsiębiorstwa do kwartalnego opracowywania wybranych tematów.
2) Temat przeznaczony do rozwiązania przez racjonalizatorów powinien zawierać odpowiedzi na następujące pytania:
co należy zrobić, gdzie to należy zrobić, na czym polegała dotychczasowa metoda pracy, co ma dać projekt w porównaniu z istniejącą metodą.
3) Na rozwiązanie ważnych tematów mających szczególne znaczenie dla produkcji należy zorganizować konkursy, lub powierzyć tematy te robotniczo-inżynierskim brygadom racjonalizatorskim.
4) W celu zapewnienia szybkiego rozwiązania tematów, należy zwrócić uwagę na wszechstronne stosowanie wszelkich dostępnych form doprowadzania tematów do załóg za pomocą biuletynów, oraz afiszów, ulotek, błyskawic, radiowęzłów (jeśli takie znajdują się w zakładzie pracy) itp.
5) Szczególną uwagę na doprowadzanie do stanowisk pracy za pomocą błyskawic i radiowęzłów tych tematów, które wymagają pilnego rozwiązania.

p.o. Dyrektor Departamentu: **M. Ossowiecki**

TEMATYKA DLA RACJONALIZATORÓW

w resorcie Budownictwa Miast i Osiedli na rok 1953.

Roboty murarskie

A. Materiały

1. Wykorzystanie wysokowartościowych wyrobów ceramicznych do konstrukcji stropowych i dachowych, prefabrykowanych, do budowy murów konstrukcyjnych.
2. Cegły kształtowe w ścianach prefabrykowanych do umieszczenia gniazd i rurek przewodów elektrycznych.
3. Stosowanie anhydrytu jako środka do murowania wpływającego na oszczędzanie cegły.
4. Nowe materiały do ścian działowych.
5. Doskonalenie metod produkcji, poszerzanie zakresu stosowania materiałów do robót murarskich, produkowanych z odpadów: drzewnych, gruzu, żużli, oraz wykorzystania tworzywa glino-cementowego.
6. Zaprawy do robót murowych o mniejszym składzie cementu przy tej samej wytrzymałości.
7. Jak najszersze wykorzystanie odpadków z produkcji pomocniczej i budowalnej.
8. Zastąpienie cegły ceramicznej w murach konstrukcyjnych i w ścianach działowych innymi prefabrykowanymi wyrobami nie wymagającymi wypalania.
9. Zastosowanie i rozpowszechnienie w robotach murowych nowych materiałów i tworzyw, z podaniem nowych łatwiejszych rozwiązań konstrukcyjnych i ekonomicznych (np. Ytong Siporex, płyty pilśniowe, „Stramit", glino-cement itd.).
10. Pustaki ceramiczne kominowe i wentelacyjne zapewniające samoczynnie szczelność kanałów na złączach.
11. Pustaki ceramiczne do kanałów kominowych i wentylacyjnych pochyłych pod kątem 60°.

B. Narzędzia i sprzęt

12. Pomysły nowych narzędzi i sprzętu do murowania.
13. Udoskonalenie konstrukcji wózków i taczek do przewożenia zapraw, cegieł i betonów.
14. Opracować skrzynie do zapraw, łączącą w sobie cechy kontenera i skrzyni.
15. Narzędzia i sprzęt racjonalizatorski do wykonywania murów z bloków wielocegłowych o wadze około 30 kg.

C. Urządzenia pomocnicze

16. Lekkie podnośniki przenośne do montowania elementów stropowych, ściennych itp.
17. Udoskonalenie podrusztowań do robót murowych i tynkowych.
18. Ekonomiczne cieplaki.

D. Metody wykonawcze

19. Murowanie zespołowe z pustaków, płyt i bloków typu Ytong i Siporex.
20. Zespołowe zracjonalizowane układanie i betonowanie stropów z prefabrykatów.
21. Mechniczne dostarczanie cegły wzdłuż frontu pracy.
22. Zmechanizowanie przesiewania piasku do zapraw.
23. Opracować metodę i środki realizacji zadań kompleksowego oszczędzania przy robotach murowanych według systemu Korabielnikowej.
24. Poszerzanie zakresu stosowania gruzu i odpadków ceramicznych do murów grubości 1,5 i 2 cegły.
25. Sposób mechanicznego podawania zaprawy na mur (wyeliminowanie transportu wewnętrznego).
26. Racjonalne metody wykonywania ścianek działowych z płyt wiórowo-cementowych, wiórowo-gipsowych pilśnionych i z elementów gipsowych.

Roboty betonowe i żelbetowe

27. Urządzenie do podgrzewania składników betonowych przy robotach w okresie zimowym.
28. Polowe metody określania przydatności żużlu do betonów.
29. Skuteczne uodpornianie fundamentów betonowych na działanie wód agresywnych.
30. Ekonomiczne deskowanie konstrukcji betonowych monolitycznych i prefabrykowanych.
31. Lekkie betony konstrukcyjne i sposoby produkcji idące w kierunku obniżenia kosztów.
32. Betonowanie przy niskich temperaturach np. przez stosowanie ekonomicznego ogrzewania chemicznego.
33. Mechanizacja transportu gotowych pustaków D.M.S. ze stołu wibracyjnego.
34. Mechanizacja transportu gotowych pustaków „Alfa" z pod pustaczarek mechanicznych.
35. Zmechanizować cięcie żelaza przy robotach zbrojarskich.
36. Układanie stropów DMS sposobem zespołowym.
37. Ocieplanie betonów materiałami odpadkowymi nie deficytowymi.
38. Urządzenie do prostowania stali zbrojeniowej dostarczanej w zwojach.
39. Urządzenie do dozowania składników mieszanek betonowych.
40. Karta technologiczna produkcji betonu z uwzględnieniem zaprawy cementowej zamiast suchego betonu, w oparciu o doświadczenia Z.S.R.R.
41. Konstrukcja stałego urządzenia do podgrzewania składników betonu w okresie zimowym w wytwórni prefabrykatów.
42. Organizacja produkcji betonów wodoszczelnych, do izolacji ścian fundamentowych i zbiorników.
43. Metoda produkcji stropu beleczkowo-pustakowego z betonu żużlowego względnie ciężkiego, z uwzględnieniem wykonywania otworów beleczki pustakowej przy po-

mocy rdzeni gumowych, napełnionych powietrzem w czasie formowania.
44. Konstrukcja maszyny do formowania betoników dla potrzeb prefabrykacji dla zapewnienia należytego odstępu wkładek stalowych od deskowania.
45. Uodpornienie fundamentów na działanie kurzawek i wód podskórnych.
46. Uodpornienie ław fundamentowych na działanie wstrząsów górniczych.
47. Podciągi przęsłowe dla obniżania kosztów produkcji.
48. Żużle wielkopiecowe w konstrukcjach żelbetowych.
49. Ekonomiczne zbrojenia płyt żelbetowych.
50. Ekonomiczne łączenie płyt żelbetowych z podciągiem.
51. Aparat do ustalania wytrzymałości podgrzewanych konstrukcji żelbetowych w warunkach produkcyjnych.
52. Urządzenia dla potanienia produkcji betonów strunowych.
53. Nowe rodzaje prefabrykatów mające na celu oszczędności cementu.
54. Urządzenia zabezpieczające wykonywanie robót betonowych i żelbetowych w niskich temperaturach.
55. Urządzenie do dozowania składników mieszania betonu i zagęszczania betonu.
56. Sposoby przyśpieszenia wiązania betonów, zapraw, (podgrzewanie, naparzanie itd.)
57. Racjonalizacja narzędzi używanych zwyczajowo w robotach zbrojarskich.
58. Opracować racjonalne urządzenie w zakresie małej mechanizacji służące do montażu biegów schodowych i stropów prefabrykowanych.
59. Przenośna aparatura do bezpośredniego badania betonu w konstrukcji, bez wycinania, względnie wiercenia próbek betonu.
60. Przyrząd do prostowania żelaza zbrojeniowego.
61. Zaprojektować urządzenie o napędzie elektrycznym do prostowania prętów zbrojarskich z kręgów.
62. Opracować właściwą metodę zespołowego montowania i betonowanie stropów DMS w typowym budownictwie mieszkaniowym.
63. Zaprojektować urządzenia dla łatwego i szybkiego dozowania składników mieszanek betonowych na budowach i w betoniarniach.
64. Giętarki do masowego gięcia strzemion i drutu do belek DMS.
65. Nowe narzędzie do gięcia drutu od 1 mm do 5 mm.
66. Wykorzystanie odpadów drutu grubego.
67. Rozwiązać załadunek betoniarki kruszywem.
68. Zmechanizować transport kruszywa do betoniarki łącząc go z równoczesnym dozowaniem.
69. Zaprojektować ekonomiczne urządzenie do podgrzewania wody i kruszywa przy wykorzystaniu materiałów odpadkowych, znajdujących się na budowie.

Konstrukcje budowlane

70. Lekkie stropy prefabrykowane.
71. Konstrukcje ocieplanego pokrycia budynków przemysłowych.
72. Prefabrykacja elementów ściennych i stropowych.
73. Wykonanie futryn żelbetowych drzwiowych dla potrzeb budownictwa mieszkaniowego w oparciu o technikę wykonania ujętą w pracy inż. A. Dreckiego „Okna żelbetowe".
74. Opracować typ prefabrykowanej balustrady żelbetowej dla wyeliminowania zużycia żelaza profilowego.
75. Prefabrykacja elementów ściennych i stropowych (bloki, pustaki, płyty, dźwigary).
76. Opracować sposób umocowania płyt „Stramit" równocześnie z wykonywaniem ścian.
77. Elementy i konstrukcje w budynkach typowych zastępujące materiały deficytowe: żelazo, cement, drzewo.
78. Prefabrykowane stropy i konstrukcja dachowa dla budów niskopiętrowych.
79. Elementy konstrukcyjne z betonów.
80. Złącza prefabrykowanych elementów konstrukcyjnych (belki, słupy).
81. Dachy prefabrykowane żelbetowe spełniające następujące warunki: a) wyeliminowanie ceglanych ścianek ażurowych, b) mniejsze zużycie stali zbrojeniowej i cementu w porównaniu z istniejącymi rozwiązaniami, c) zapewnienie wodoszczelności pokrycia dachowego oraz ewentualne zastąpienie lepiku i papy innymi materiałami izolacyjnymi, e) stosunkowo niewielki ciężar poszczególnych elementów, oraz całej konstrukcji dachowej, f) zabezpieczenie betonu przed skurczami termicznymi, g) stosunkowo niski koszt.
82. Oszczędnościowa drewniana więźba dachowa (nowe rozwiązanie konstrukcyjne pozwalające uzyskać oszczędność drewna budowlanego przy zachowaniu niezbędnej wytrzymałości).
83. Opracowanie konstrukcji zastępującej siatkę drucianą potrzebną do wyprawy w miejscach styku płyt wiórowo-cementowych i wiórowo-gipsowych ścianek działowych.
84. Rozpracować projekty racjonalizatorskie zbrojenia konstrukcji łupinowych, cienkościennych.
85. Opracować prostą konstrukcję dachu domku prefabrykowanego.
86. Lekkie płyty ceramiczne do stropów Kleina.
87. Zbrojone płyty stropowe i dachowe z pianobetonu.
88. Płyty silikatowe licowe montowane jednocześnie ze wznoszeniem muru.
89. Opracować element ścienny oszczędnościowy domku prefabrykowanego.
90. Mur ceglany z próżnią o małych zamkniętych przestrzeniach powietrznych, przydatny do murowania systemem zespołowym.
91. Filar stalo-ceramiczny z dziurawki wielokomorowej w połączeniu z polami z bloków Ytong i Siporex — projekt elementu ściany — sposób łączenia prefabrykowanych elementów filaru — sposób łączenia z wypełnieniem pól.
92. Znormalizowane, lekkie ceramiczne obramienia okienne, montowane równocześnie z wykonaniem murów.
93. Filary nośne z Ytongu lub Siporexu zbrojone o wytrzymałości na ściskanie 65 kg/cm².
94. Płyty stropowe zbrojone z Ytongu lub Siporexu prefabrykowane.
95. Lekka konstrukcja drewniana z desek zbijanych lub klejonych pod dachówkę, nadająca się dla typowych bloków mieszkaniowych, oszczędniejsza od konstrukcji tradycyjnych i przydatna do prefabrykacji.
96. Mury z kamienia z izolacją, w budownictwie miejskim w rejonach złóż kamienia. Sposób układu. Opracowanie lica.
97. Schody płytowe prefabrykowane z wypełnieniem lekkimi materiałami porowatymi, dostosowane dla budownictwa mieszkaniowego.
98. Ścianki wewnętrzne — płytowe (z materiałów lekkich).
99. Podłogi z gotowych płyt (biało i klepkowe).
100. Ścianki działowe z płyt pilśniowych twardych z wyeliminowaniem szkieletu drewnianego.
101. Zaprojektowanie schodów żelbetowych prefabrykowanych dwuelementowych, składających się z biegu i spocznika, jako dwóch odrębnych elementów, łączonych na budowie.

Roboty tynkarskie

102. Zmechanizowanie narzutu tynku na ściany i sufity bez stosowania sprężonego powietrza.
Usprawnienie tynkowania mechanicznego eliminujące sprężarkę jako siłę dodatkową.
103. Udoskonalenie narzędzi pracy stosowanych przy robotach tynkarskich (szablony do ościeży i naroży itp.).
104. Zastępcze materiały imitujące szlachetne okładziny (marmur, piaskowiec itp.).
105. Nowe zaprawy mieszanki do tynkowania.
106. Zastąpienie tynków wewnętrznych gotowymi elementami (płytami prefabrykowanymi). Suche tynki.
107. Lekkie rusztowanie do tynkowania.
108. Opracować skład racjonalnej mieszanki z zaprawy gliniano-cementowej do robót tynkarskich i kartę technologiczną wykonania tynków z tych zapraw.
109. Wykonanie tynków wewnętrznych na płytach „Stramit".
110. Opracowanie racjonalizatorskiego narzędzia do ręcznego narzutu zaprawy na ściany.
111. Łatwo przenośne i lekkie rusztowania do mechanicznego tynkowania.
112. Mechniczne zacieranie tynków.
113. Tynkowanie mechaniczne w okresie zimowym.
114. Mechanicze przygotowanie zapraw tynkarskich, z równoczesnym przesianiem piasku.
115. Suche tynki i sposoby mocowania ich do ścian.

Roboty ziemne

116. Opracować najracjonalniejszy sprzęt lub narzędzia do zagęszczania gruntów nasypowych.
117. Opracować racjonalną — najmniej pracochłonną metodą zagęszczania gruntów nasypowych.
118. Racjonalne zabezpieczenie ścian wykopów przy zmechanizowanym procesie wykonywania robót ziemnych.

119. Ulepszenie urządzeń zabezpieczających wykopy w gruntach nawodnionych przed naparciem i przypływem wody oraz sprzętu usprawniającego, w tych gruntach.
120. Ruchomy podnośnik do wydobywania ziemi z wykopów i rowów fundamentowych bez uszkodzenia rozpór zabezpieczających ściany wykopów.
121. Racjonalizatorskie metody i sprzęt do rozbijania zamarzniętego gruntu.
122. Oszczędne deskowanie wykopów.
123. Zmechanizowanie urządzeń do rozluźniania ziemi przy wykonywaniu wykopów pod ławy fundamentowe w uprzednio wykonanym wykopie.
124. Usprawnienie w zakresie robót przy wykopach jamistych i wąskoprzestrzennych.
125. Opracowanie sposobu wyrównywania wykopów przy robotach zmechanizowanych.
126. Racjonalne metody wyładunku zmarzniętego żwiru w okresie zimy z wagonów kolejowych.
127. Usprawnienie wykopów w mokrych gruntach (kurzawki).
128. Opracowanie racjonalnej metody podkopywania i przebijania otworów pod jezdnią bez stosowania rozkopów i niszczenia nawierzchni, łącznie z podaniem stosownych narzędzi, sprzętu i stemplowań.
129. Opracowanie przyrządu do mechanicznego kopania dołów pod słupy przy budowie linii napowietrznej.
130. Zmechanizowanie wykopów wąskoprzestrzennych do układania rur kanalizacyjnych i wodociągowych.
131. Aparat — przyrząd do badania twardości gleby — zezwalający na dobre ustalenie kategorii gruntu.
132. Opracować racjonalne metody wykonywania wykopów wąskoprzestrzennych o głębokości do 16 m. — przy stosowaniu odpowiedniego sprzętu, narzędzi i urządzeń.
133. Opracować sposób ładowania urobku ziemnego na przenośnik taśmowy dla wykorzystania pełnej jego zdolności eksploatacyjnej.

Roboty ciesielskie

134. Pomosty i rusztowania inwentaryzowane.
135. Zabezpieczenie futryn w murach przed deformacją.
136. Stojaki do łatwo i szybko przestawnych rusztowań, szczególnie przy mechanicznym tynkowaniu.
137. Lekkie rusztowania dające gwarancję bezpieczeństwa pracy przy układaniu stropów DMS.
138. Przyrząd do wycinania otworów i zamków w więźbie dachowej.
139. Nowe metody łączeń więźby dachowej.
140. Łączniki do rusztowań metalowych (rurowych i innych).
141. Przesuwane rusztowania zewnętrzne.
142. Przyrząd ułatwiający zakładanie drzwi i okien (przy robotach szklarskich i stolarskich).
143. Urządzenie do mechanicznego podawania desek na piłę tarczową i na obrabiarki z wykorzystaniem silnika ustawionego na obrabiarce.
144. Inwentarzowe urządzenia umożliwiające: stosowanie pił ręcznych przy cięciu belek, bali, desek i elementów stolarskich bez potrzeby ich znakowania.
145. Mechanizm do dociągania desek przy układaniu podłóg.
146. Rusztowania przenośne bez używania gwoździ i żelaza.
147. Rusztowania z kawałków desek odpadkowych (ewentualne blaty).
148. Podłogi w małych pomieszczeniach pomocniczych z odpadków drzewnych.
149. Stemple dostosowane do różnych wysokości.
150. Usprawnienia przyśpieszające deskowanie.
151. Usprawnienia przyśpieszające stemplowanie.
152. Usprawnienia przyśpieszające układanie podłóg.
153. Zmechanizowanie obróbki ciesielskiej przy wiązaniach dachowych.
154. Rusztowania do robót murarskich szybko przesuwane ze zmianą poziomu.
155. Deskowanie stropów i gzymsów elementami ze starych materiałów drzewnych.
156. Sposoby mocowania rusztowań przy pracach elewacyjnych (zmniejszenie uszkodzeń tynku).
157. Zmechanizowanie wbijania gwoździ podłogowych,
158. Sposób przybijania listwy podłogowej bez potrzeby reperacji tynku.
159. Rusztowania wewnętrzne dla tynków nadające się dla różnych pomieszczeń.
160. Wykonać lekkie pomosty stałe z odpadków desek dla robót tynkarskich i murarskich.
161. Ekonomiczne deskowanie konstrukcji betonowych, monolitycznych i prefabrykowanych.
162. Deskowanie do stropów kasetonowych z odpadków drzewnych.
163. Zakładanie stolarki do otworów w murach, do pionu bez używania klinów.
164. Opracować łatwe do montowania rusztowania murarskie dla murowania z kondygnacji.
165. Opracować mechanizację robót ciesielskich (wykonawstwo).
166. Podać najlepszy sposób zużycia desek z deskowań robót betonowych.
167. Opracować typ przenośnego warsztatu do wykonywania deskowań.
168. Opracować zagadnienie przesuwania deskowań ślizgowych.

Roboty malarskie

169. Mechanizacja Robót malarskich klejowych i olejnych.
170. Sposoby izolowania sęków i plam pod malowania olejne i klejowe.
171. Przyrządy do przygotowywania powierzchni ścian drewnianych lub otynkowanych (pod malowanie).
172. Materiały zastępujące pokost przy malowaniu olejnym tynków i drewna.
173. Malowanie ścian o tynkach mokrych bez pozostawienia plam.
174. Urządzenia ochronne do narzędzi rozpylających (pistolety, dysze wytryskowe) i węży przed zanieczyszczaniem lub umożliwiające ich oczyszczanie bez konieczności przerywania robót.
175. Ustalić skład i konsystencję emulsji mleka wapiennego dla mechanicznego malowania celem zabezpieczenia natrysku od „zlewania się".
176. Określić własności lakierów przystosowanych do mechanicznego malowania olejnego ścian i stolarki, oraz zaprojektować kolejność czynności wykonywania robót sposobem mechanicznym.
177. Urządzenia do malowania elementów konstrukcji metalowych.
178. Mechaniczne przyrządy do przygotowania powierzchni ścian pod malowanie olejne (szpachlowanie, szlifowanie).
179. Zaprojektowanie sposobu ostrego odcinania sufitów przy malowaniu mechanicznym.
180. Końcówka do aparatu malowania mechanicznego zmniejszająca, lub w ogóle eliminująca powstawanie pyłu.
181. Zaprojektowanie ekonomicznych masek ochronnych.
182. Opracować racjonalną metodę mechanicznego malowania w okresie zimowym.

Roboty stolarskie

183. Opracowanie sposobu odprowadzenia trocin i pyłu z warsztatów stolarskich.
184. Suszarnictwo drewna (zwiększenie przelotów suszarni komorowych).
185. Usprawnienie umożliwiające jednoczesną wieloprofilową obróbkę części składowych okien i drzwi.
186. Mechanizacja okuwania stolarki.
187. Właściwe i racjonalne zabezpieczenie dające całkowitą gwarancję przed ogniem w Zakładach Drzewnych w lecie i zimą.
188. Zabezpieczenie przed wypadkiem na gryzarkach w stolarni w czasie wykonywania prac bezpośrednio przy wrzecionie dające całkowite bezpieczeństwo pracy.
189. Opracować nowe konstrukcje drzwi płytowych oszczędnościowych.

Roboty posadzkarskie

190. Mechanizacja robót lastricarskich (szlifowanie).
191. Usprawnienie przyśpieszace układanie klepek parkietowych.
192. Usprawnienie przyśpieszające cyklinowanie podłóg parkietowych.
193. Zmechanizowanie produkcji piór do klepek (wykorzystanie odpadków drzewnych).
194. Usprawnienie procesu układania płyt „Golvetten".
195. Ulepszenie cykliniarek mechanicznych celem uzyskania delikatnego wióra.
196. Wynaleźć przyrząd do szlifowania bocznych (pionowych) płaszczyzn przy robotach lastricarskich.
197. Wodoszczelne ekonomiczne posadzki betonowe.
198. Pasadzki budynków kotłowni itp. odporne na działanie olei i materiałów pędnych, oraz nieiskrzące się przy uderzaniu żelazem

Dział prefabrykacji i inltalacji centralnego ogrzewania i wodociągu

199. Mechaniczne cięcia i gwintowanie rur ciągnionych gazowych i kotłowych. Warunki: prostota konstrukcji, łatwość przenoszenia, ustawień i obsługi urządzeń, małe zapotrzebowanie mocy, łatwa i szybka wymiana narzynek.
200. Prefabrykacja elementów budowlanych zastępujących blachę do budowy kanałów wentylacyjnych i izolacji termicznej do rurociągów:
    a) płyty do budowy kanałów wentylacyjnych o większych przekrojach, oraz rury lub pustaki do budowy kanałów pionowych. Materiał winien być ogniotrwały, lekki i o gładkiej powierzchni wewnętrznej,
    b) płyty i segmenty izolacyjne z materiałów wytrzymałych na temperaturę do + 100°C np. beton pianowy, szkło pianowe ewentualnie inne materiały o korzystnym współczynniku przewodnej i małej nasiąkliwości.
201. Zużytkowanie gazów spalinowych w kotłowniach centralnych dla przygotowania centralnego wody gorącej.
202. Giętarki do rur gazowych, kotłowych i stalowo-pancernych bez nagrzewania i użycia piasku, warunki: opracowanie giętarek mechanicznych i ręcznych przenośnych prostych w konstrukcji, łatwych w obsłudze, nie powodujących pęknięć rur i deformacji przekroju. Pożądana możliwość gięcia wydłużek (kompensatorów) gładkich.
203. Nowe rozwiązania urządzeń do poziomego i pionowego transportu grzejników i wanien.
204. Zastosowanie prefabrykatów pozwalających w czasie murowania, wykonywać bruzdy pionowe i poziome do przewodów: ogrzewania, wodno-kanalizacyjnego i elektryczności (nowe rozwiązania).
205. Szablony do sztamowania rur wodociągowych.
206. Nowe materiały na uszczelki płaskie do wody i pary o wysokiej temperaturze.
207. Ekonomiczna izolacja przewodów wodociągowych zewnętrznych.
208. Materiały zastępcze do uszczelniania kielichów rur wodociągowych i kanalizacyjnych, żeliwnych i kamionkowych.
209. Racjonalne przyrządy do wyginania kolan ostrołukowych o średnicy do 1/2", od 1/2" do 1" od 1" do 1,1/2", od 1,1/2" do 2" do kolan długich i krótkich.
210. Ulepszenie konstrukcji gwinciarki.
211. Przyrząd do seryjnego spawania rur itp.
212. Przyrząd do mechanicznego wywijania kołnierzy (bortów).
213. Wykonanie trwałych (przenośnych) zespołów szalowań wykopów.
214. Uzwajanie rur grzejnikowych taśmą.
215. Szybkościowe przecinanie rur metodą wytapiania.
216. Szybkościowe przecinanie rur za pomocą przyrządu nożowego.
217. Przyrządy do cięcia kilku rur jednocześnie, w produkcji prefabrykacyjnej.
218. Opracowanie transportu międzyoperacyjnego elementów prefabrykowanych.
219. Przyrząd do krępowania kompensatorów.
220. Przyrząd do zwijania kryz z płaskownika.
221. Opracowanie urządzenia do automatycznego zasilania kotłów kondensatem, bez udziału pomp.
222. Mechaniczne czyszczenie kotłów wodno-rurkowych i płomieniówkowych.
223. Prefabrykacja gotowych segmentów kanałowych dla rurociągów c.o. zdala-czynnych.
224. Zmechanizowanie pracy przy izolowaniu rurociągów.
225. Wynaleźć materiał zastępujący blachę w rurach spustowych.
226. Opracować urządzenia irygacyjne na małe budowy (temat głównie dla opracowania przez Bud. Przed. Powiatowe).
227. Zapobieżenie tworzeniu się kamienia w kotłach.
228. Zastąpienie rur kanalizacyjnych z żeliwa materiałem zastępczym (jak azbesto-cement, barolit i inne).
229. Prefabrykacja gotowych elementów instalacyjnych, wod.-kan. c.o. i wody ciepłej — usprawniająca i przyspieszająca montaż.
230. Usprawnić względnie zmechanizować sposób układania rur betonowych do wykopów.
231. Zastosować zastępcze materiały dla uszczelnienia rur c.o. na stykach.
232. Zaprojektować nowe narzędzia monterskie dla szybkiego montażu i instalacji c.o. (użycie kluczy knarowych).
233. Opracować metody i środki do realizacji zadań kompleksowego oszczędzania wg systemu Korabielnikowej, przy wykonywaniu i montażu rurociągu wodnego i gazowego.
234. Nowe sposoby izolacji rur kotłowych, stosowanie segmentów i szablonów do izolacji.
235. Materiały zastępujące glinkę okrzemkową.
236. Materiały zastępujące watę szklaną.
237. Pomosty do izolacji rur kotłowych i wody ciepłej.
238. Materiały izolacyjne z odpadków materiału izolacyjnego.
239. Rozwiązać zagadnienie wentyli spustowych do wanien kapielowych.
240. Opracować urządzenie do automatycznego opukiwania rury z piaskiem.
241. Skonstruowanie przyrządu do zwijania blach w kręgi — na zbiorniki i bojlery.
242. Prefabrykowane łupki izolacyjne dla przewodów c.o. zdala-czynnych, celem wyeliminowania kanałów c.o. i bezpośredniego ułożenia w ziemi przewodów c.o.
243. Urządzenia i aparaty sanitarne (np. umywalki, wanny, zlewy, zlewozmywaki, rezerwuarki klozetowe, piecyki kolumienkowe itd.) wykonane z materiałów niedeficytowych.
244. Zaprojektowanie przyrządu mechanicznego do rycia bruzd dla rurociągów instalacyjnych, odznaczającego się następującymi zaletami: 1) lekki i dogodny w użyciu, 2) nie niszczący murów, i 3) szybko i sprawnie działający.
245. Zbiornik płuczący, ustępowy z punktu widzenia oszczędności żeliwa.
246. Grzejniki do c.o. z punktu widzenia oszczędności żeliwa.
247. Węzeł sanitarny w połączeniu ze ścianką działową (np. Ytong lub Siporex) jako element gotowy do wbudowania do obsługi zlewozmywaka, muszli klozetowej, umywalni i wanny dostosowany do projektów typowych.
248. Prefabrykowana osłona na c.o. w budynkach o cienkich ścianach zewnętrznych, nie pozwalających na wykonanie bruzd dla pionów.
249. Grzejnik z rur stalowych wbudowany jako element ścienny i prefabrykowany.
250. Rozwiązanie nawietrzania pomieszczeń pod wewnętrznym podokiennikiem, przez zaprojektowanie elementu gotowego do wbudowania.
251. Rozwiązanie typowego odwodnienia kanałów ogrzewania zdalaczynnych w różnych gatunkach.
252. Urządzenie do odpylania spalin z kotłowni zdalaczynnej.
253. Opracowanie zagadnienia transportu opału i metali, oraz mechanizmów wsypu opału i wyciągu szlaki w kotłowniach zdalaczynnych.
254. Komora do odpylania dla urządzeń klimatyzacyjnych, prefabrykowana.
255. Urządzenie do basenów ryb żywych łączące w jednym odlewie dopływ wody świeżej, powietrza i odpływ wody zużytej.
256. Sedesy — z punktu widzenia zagadnienia trwałości (ewentualne zastosowanie innego materiału w zastępstwie drzewa).

Roboty instalacyjne elektryczne.

257. Racjonalizacja narzędzi używanych w robotach elektrycznych.
258. Racjonalizacja urządzeń dźwigowych.
259. Racjonalizacja osprzętu do instalacji stal.-panc.
260. Racjonalizacja osprzętu do instalacji KGao.
261. Racjonalizacja osprzętu Bergmana.
262. Prosty sposób ustalania strzałki zwisu przewodów elektrycznych przy położeniach końcówek na równych i różnych wysokościach.
263. Uproszczony i ekonomiczny sposób obsadzania pudełek i instalacji elektrycznej.
264. Sposób prucia bruzd w ściankach działowych z „Supremy” dla ułożenia rur instalacji elektrycznej.
265. Ekonomiczne gospodarowanie energią elektryczną na placach budowy przy eksploatacji urządzeń o napędzie elektrycznym.
266. Słupy instalacji oświetlenia wewnętrznego w osiedlach wysokości 4 — 6 m. z oprawami zapewniającymi równomierne oświetlenie.
267. Typowe słupy dla sieci napowietrznej niskiego napięcia.
268. Aparatura do rur fluoryzujących.

Roboty izolacyjne.

269. Ułatwione metody nakładania lepików na ławy fundamentowe (poziome i pionowe).
270. Sposób rozgrzewania lepików wprost na posadzkach prądem elektrycznym.
271. Sposób podnoszenia wytrzymałości i poręczności transportowej mineralnych materiałów izolacyjnych (izolacja termiczna), mechanizm do wykonania skorup izolacyjnych.
272. Skuteczne uszczelnianie spoin dylatacyjnych.
273. Kity oszczędnościowe do ram żelaznych i żelbetowych.
274. Materiały izolacyjne z produktów odpadkowych przemysłu chemicznego.
275. Materiały zastępcze smoły i lepiku.
276. Zastosowanie gliny do izolacji fundamentów budynków.
277. Mechanizmy do układania warstwy izolacyjnej (nanoszenie lepiku).
278. Sposób otrzymania lekkiego materiału ocieplającego z żużla kotłowego.
279. Efektywne i niedeficytowe antyseptyki, wodoszczelne zaprawy i powłoki.
280. Mechaniczny sposób rozprowadzania smoły dla izolacji pionowych i poziomych.
281. Uodpornienie fundamentów na działanie wód agresywnych.
282. Znalezienie sposobu usprawniającego, wodoszczelnego zabezpieczenia posadzki betonowej.
283. Materiały izolacji cieplnej dla budynków mieszkalnych przemysłowych oraz tymczasowych (baraki).
284. Opracować sposoby pokrywania dachów o powierzchniach konoidalnych i o podwójnej krzywiźnie, papami bitumicznymi.
285. Opracować sposoby izolacji cieplnej dachów (jak w punkcie poprzednim).
286. Impregnacja pod ciśnieniem drewna do więźby dachowej na placu budowy.

Dział prefabrykacji elementów budowlanych

287. Udoskonalenie produkcji pustaków DMS.
288. Udoskonalenie produkcji belek DMS.
289. Usprawnienie narzędzi do wykonywania płyt dachowych i innych elementów prefabrykowanych.
290. Zagadnienia prefabrykacji klatek schodowych z gotową powierzchnią lastricową.
291. Obniżyć koszt produkcji pustaków DMS.
292. Skonstruować formę do produkcji DMS, z tym aby trzpień był przymocowany do stołu wibracyjnego, natomiast płaszcz formy był zdejmowany razem z wibrowanym pustakiem.
293. Zastąpienie rynien gotowymi elementami gzymsów prefabrykowanych.
294. Sposób i materiał na detale azbesto-cementowe eliminujące deformacje wskutek zmiany wilgotności.
295. Metoda, pozwalająca na użytkowanie drobnych odpadków drewna przy produkcji płyt izolacyjnych.
296. Posadzki w pomieszczeniach mieszkalnych zastępujące deficytowe drewno.
297. Posadzki twarde zastępujące kosztowną terrakotę.
298. Sposób produkcji bloków żużlowych z obrabianą powierzchnią.
299. Lekkie betony konstrukcyjne i sposoby produkcji idące w kierunku obniżenia kosztów.
300. Wykorzystanie wysokowartościowych wyrobów ceramicznych do konstrukcji stropowych i dachowych.
301. Znalezienie nowego materiału zastępczego do mieszkań w miejsce podłogi drewnianej.
302. Nowe skrzynie (formy) konstrukcyjne, lekkie, do suszenia prefabrykatów.
303. Nowe sposoby pracy przy stołach wibracyjnych.
304. Usprawnienie dowozu materiałów do stołów wibracyjnych.
305. Usprawnić transport belek DMS w Betoniarni przez zastosowanie różnych urządzeń mechanicznych oraz specjalnych wózków.
306. Zaprojektować pełne zmechanizowanie produkcji pustaków wraz z samoczynnym ładowaniem mieszanki do form oraz mechaniczne rozbieranie form.
307. Usprawnić wypełnianie betonu do belek DMS.
308. Nowe rodzaje spoiwa dla prefabrykatów żelbetowych i betonowych ograniczające zużycie cementu.
309. Opracowanie nowych metod przerobu trocin na elementy budowlane (prócz metody inż. Perkitnego).
310. Opracowanie technologii wyrobu płytek okładzinowych z mieszanki gipsowej, uodpornionych na działanie wilgoci.
311. Przygotować nowe pomysły z zakresu montażu konstrukcji klejonych.
312. Ceramiczny element nadproża z uzbrojeniem ze stali przedprężonej w długościach i wymiarach znormalizowanych.
313. Podokiennik zewnątrz i wewnątrz z Ytongu i Siporexu z uszlachetnioną powierzchnią górną.
314. Elementy gzymsowe prefabrykowane z lekkich betonów z tynkiem.
315. Podciągi nośne z rdzeniem z żelbetu i otuliną z Ytongu, lub Siporexu, prefabrykowane.
316. Nadproża z Ytongu lub Siporexu, zbrojone prefabrykaty znormalizowane.
317. Prefabrykowane elementy wiązania dachowego dwuspadowego i jednospadowego dla typowych szerokości bloków mieszkalnych i zbrojonego Ytongu lub Siporexu ze szczegółowym opracowaniem łączenia węzłów.
318. Duży element prefabrykowany ściany zewnętrznej — materiał prefabrykowany. Montaż.
319. Blok Ytongu lub Siporexu dostosowany do murowania na spoiny mijane przy zastosowaniu grubości ściany 24 cm.
320. Usprawnienie produkcji belek staloceramicznych przy zastosowaniu pustaków typu „Stolica".
321. Usprawnienie cięcia bloków gazobetonowych przy użyciu pił tarczowych (z rozwiązaniem zagadnienia najbardziej celowej szybkości cięcia (tępienie się pił) z równoczesnym pochłanianiem pyłu.
322. Prefabrykowane deskowanie dla stropu Akermana dla typowych rozpiętości w budynkach mieszkalnych.
323. Zastąpienie ścianek działowych na pół cegły lub dziurawki przez gotowe elementy trocinowo-cementowe.
324. Produkcja belek DMS w połączonych (bateryjnych) formach.
325. Problem połączenia wibratorów (przesiewników) — z płukaniem uzyskanego kruszywa (pospółki).
326. Mechanizacja (automatyzacja) dozowania składników dla wyrobów betonów przy betoniarce.
327. Zagadnienie odpowietrzania świeżo ułożonej (produkowanej masy betonowej przy produkcji belek DMS, płyt i innych części.
328. Zagadnienie wykorzystania trocin i strużyn do uzyskania materiałów zastępczych.
329. Zagadnienie produkcji płyt okładzinowych ognioodpornych z materiałów zastępczych (azbest) dla budynków drewnianych.
330. Piece prefabrykowane z betonów ogniotrwałych.
331. Elementy stolarki budowlanej z mas plastycznych.

Roboty ślusarskie.

332. Mechanizm do otwierania nadświetli okiennych prosty w użyciu i zapewniający szczelność okna.
333. Uchwyt stały, wbudowany w ścianę zewnętrzną do umocowania rusztowań rurowych.
334. Opracować uchwyty do urządzeń dźwigowych, pozwalające na szybki załadunek i wyładunek.

Obróbka mechaniczna w warsztatach napraw sprzętu.

335. Skonstruowanie przyrządu do naklepywania nakładek sprzęgłowo-hamulcowych.
336. Skonstruowanie przyrządu do docierania segmentów i końcówek wytryskowych.
337. Wykonanie ściągaczy do ściągania łożysk, dokonanie usprawnienia posiadanych ściągaczy, które są mało uniwersalne.
338. Wykonanie płyt do 2-stronnego ogrzewania opon przy wulkanizacji.
339. Skonstruowanie przyrządu do wytaczania na wiertarkach pionowych tulei zwrotnic prostopadle do 2-ch otworów.
340. Skonstruowanie przyrządu do przetaczania szczęk hamulcowych do samochodów wszystkich typów.
341. Wykonanie wózka do podstawiania przednich osi i tylnych mostów.
342. Skonstruowanie specjalnego klucza o napędzie mechanicznym, lub elektrycznym do odkręcania śrub ściągaczy przy tylnym moście, które są zardzewiałe i odkręcane ręcznie (czynność bardzo uciążliwa)
343. Docieranie pierścieni tłokowych.
344. Docieranie głowic i bloków cylindrowych.
345. Przyrząd do zakładania gąsienic.
346. Sposób naprawy ogniw łańcuchowych do gąsienic.
347. Mycie części sprzętu remontowego.
348. Typ urządzenia do ostrzenia narzędzi tnących i krojących wg określonych kątów na szlifierkach ręcznych.

349. Opracować hamownię dla silników spalinowych i elektrycznych używanych przy sprzęcie budowlanym.
350. Urządzenie dla transportu sprzętu do remontu na warsztat, które równocześnie przyspieszy czas montażu i demontażu.

Transport wewnętrzny na budowie.

351. Nowe urządzenia zabezpieczające przed wypadkami przy środkach transportu pionowego i poziomego na budowie.
352. Opracowanie typu wyciągu budowlanego składającego się ze stałych elementów — umożliwiających szybki montaż na budowie.
353. Mechanizmy wyładunkowo-załadunkowe cegły na środki transportowe.
354. Usprawnienie transportu wewnątrz stolarni (typ wózka służącego równocześnie jako stół do podawania drobnych elementów przy obróbce maszynowej).
355. Nowe urządzenia oraz adaptacje przy środkach transportowych dla usprawnienia załadunku i wyładunku poszczególnych asortymentów materiałów budowlanych.
356. Usprawnienie transportu międzyoperacyjnego materiałów drzewnych.
357. Nowe typy lub usprawnienia istniejących kontenerów dla materiałów budowlanych i półfabrykatów.
358. Nowe typy żurawi samochodowych, względnie urządzeń wysokiego podnoszenia na samochodach (8 m) umożliwiających transport poziomy i pionowy na budowach dwukondygnacyjnych do 10 m wysokości.
359. Nowe urządzenia — umożliwiające przewożenie betonów i zapraw na dalsze odległości, z centralnych stacji mieszania i zapobiegające rozdzielaniu się składników.
360. Zaprojektować wywóz belek DMS z hali produkcyjnej przy pomocy lekkiego sprzętu.
361. Usprawnić przewóz sprzętu budowalnego między budowami.
362. Urządzenia dźwigowe do transportu elementów prefabrykowanych na wszystkie kondygnacje budynku.
363. Mechaniczne ładowanie materiałów sypkich (żwir, piasek itp.) na środki transportowe.
364. Skonstruowanie przyrządu (narzędzia) — do załadunku i wyładunku ręcznego materiałów sypkich, któryby zastąpił łopaty tam, gdzie pochłania się dużo wysiłku robotnika.
365. Grawitacyjny wyładunek towarów z samochodów.
366. Usprawnienie wyciągów masztowych.
367. Podnoszenie taczek na rusztowanie przy murowaniu do wysokości 2 m.
368. Podnoszenie zaprawy na wysokość 2 m (tynkowanie wewnętrzne).
369. Urządzenia transportowe dla materiałów ciekłych (betono-zaprawa).
370. Usprawnienie załadowania wapna z dołów na środki transportowe.
371. Mechaniczne wydobywanie wapna z dołów, ładowanie i wyładowanie.
372. Nowe typy dźwigów przeładunkowych (przewoźne i przenośne).
373. Zaprojektować urządzenie do wyładunku materiałów sypkich z wagonów kolejowych na transporter względnie samochody lub wagonetki.
374. Opracować urządzenie do załadunku i wyładunku sprzętu budowlanego lekkiego i średniego na transport kołowy lub kolejowy.
375. Ocieplenie środków transportu dla przewożenia zapraw i betonów w okresie zimy.

Organizacja placu budowy.

376. Tania i szybka w wykonaniu budowa prowizorycznych dróg transportowych i wewnętrznych.
377. Szybkie montowanie i demontowanie prowizorycznej linii oświetlenia i siły na terenie budowy.
378. Opracować przenośne urządzenia szatni i umywalni.
379. Zaprojektowanie baraku łatwo przenośnego o lekkim szkielecie nośnym w układzie konstrukcyjnym, umożliwiającym całkowite wyzyskanie odpadków drzewnych z tym, że ściany zewnętrzne i wewnętrzne z lekkich płyt prefabrykowanych będą mogły być bez utrudnień i uszkodzeń wyjęte i ponownie wmontowane w konstrukcję nośną.

Roboty różne.

380. Ogrzewanie pomieszczeń przy robotach wykończeniowych w czasie zimy.
381. Sposób centralnego mieszania gliny.
382. Opracować mechanizm do cięcia szkła (na budowach) wg wymiarów.
383. Urządzenie do metalizacji natryskowej.
384. Mechaniczne oczyszczanie starej cegły (wibrator-nóż).
385. Mechaniczne sztyftowanie i kitowanie szyb okiennych.
386. Racjonalizacja narzędzi używanych zwyczajowo przy gracowaniu.
387. Ruchome urządzenie do osuszania murów.
388. Zmechanizowanie wbijania gwoździ papowych.
389. Mechaniczne wypalanie parapetów.
390. Materiały zastępcze dla robót dekarskich.
391. Racjonalizacja narzędzi, urządzeń i przyrządów warsztatowych.
392. Racjonalny typ metalowych połączeń dla nośnych azbesto-cementowych płyt falistych z płatwiami.
393. Przenośny zmechanizowany warsztat ślusarski i stolarski.
394. Przyspieszenie wiązania i twardnienia zaprawy i betonu, dodatki chemiczne do zaprawy tynkarskiej powodujące skrócenie suszenia zimą.
395. Zaprojektowanie typowego wsypu do węgla z podwórza do piwnicy.
396. Opracować nowy typ pieca aby zmniejszyć ilość spalonego węgla, zwiększając ogrzewanie.
397. Zracjonalizowanie narzędzi do robót zduńskich.
398. Zabezpieczenie uniemożliwiające mimowolną zmianę położenia pionowego kafli przy budowie pieca.
399. Opracowanie wzoru skrzyni przenośnej dla robotnika delegowanego.
400. Krycie dachów papą bez zastosowania szczotek dekarskich.
401. Oszczędne gospodarowanie paliwem w robotach zimowych. Podać rodzaj urządzeń i rodzaj paliw zastępczych w dostosowanu do poszczególnych asortymentów robót budowalnych.
402. Opracować metody gwarantujące, zabezpieczenie przed ogniem magazynów materiałów łatwo palnych.
403. Opracować metodę zespołowego montowania prefabrykowanych stropów DMS.
404. Rozpracować metody i środki umożliwiające osiąganie oszczędności materiałowej w produkcji pomocniczej, przy wykonywaniu robót blacharskich.
405. Przy użyciu istniejących urządzeń technicznych opracować metodę mechanicznego lasowania wapna na budowie.
406. Opracować materiały zastępcze zamiast blachy dla wykonywania wanien, rur spustowych, okapów.
407. Usprawnienie urządzenia do podgrzewania zapraw w porze zimowej.
408. Usprawnienie ulepszenia ostrzenia pił ciesielskich i stolarskich.
409. Ostrożne i oszczędne otwieranie worków z cementem i z gipsem.
410. Automatyczne podajniki drzewa ze składów do pił tarczowych.
411. Segregatory pociętego drzewa.
412. Opracowanie lekkiej przenośnej maszyny do zwijania blachy dla potrzeb klimatyzacyjnych i wentylacyjnych.
413. Skonstruować lekką przenośną kuźnię polową z automatycznym podmuchem.
414. Opracować sposób zabezpieczenia pracownika przy pracach na konstrukcjach stalowych przy dużych wysokościach.
415. Wprowadzenie do produkcji nowego materiału zastępczego w miejsce brązu, z zastosowaniem do sprzętu budowlanego.
416. Zaprojektować typy małych cieplaków przesuwnych lub przenośnych dla wykonania elementów konstrukcji betonowych i murów w okresie silnych mrozów.
417. Opracowanie sposobów uodpornienia ozdobnych fragmentów architektonicznych (w czasie ich wykonywania) na działanie czynników atmosferycznych tj. zmian temperatury i wpływu wilgoci opadowej.

TEMATYKA DLA RACJONALIZATORÓW

przedsiębiorstw podległych Centralnemu Zarządowi Sprzętu i Mechanizacji Budownictwa Miejskiego na rok 1953.

Prace w warsztatach — obróbka mechaniczna.

1. Opracowanie procesu technologicznego produkcji pierścieni tłokowych oliwnych.
2. Opracowanie prostego sposobu regeneracji rolek bieżnych pojazdów gąsienicowych.
3. Opracowanie procesu technologicznego termicznej obróbki tłoków ze stopów lekkich.

4. Szlifowanie wałów wykorbionych w warunkach warsztatowych Centralnych Warsztatów Sprzętu Budownictwa Miejskiego.
5. Wyeliminowanie surowców deficytowych (cyna, miedź) przy wykonywaniu łożysk ślizgowych.
6. Wiercenie otworów rzędu 0,2 do głębokości 2,5 mm.
7. Regeneracja zużytych łożysk ślizgowych.
8. Regeneracja kół zębatych (również stożkowych) przy pomocy spawania, eliminująca obróbkę technologiczną procesu spawania z uwzględnieniem przyrządu pomocniczego.
9. Przyrząd do obróbki oczek sworzniowych w tłokach o różnych wymiarach, samokątujący - mocujący tłok za denko, zamiast w pryzmie na obwodzie tłoka.
10. Rozwiązanie obtaczania kuli o różnych średnich na: tokarni, frezarce i wiertarce.
wynik spodziewany: jeden uniwersalny przyrząd dostosowany do w/w maszyn.
11. Sposób wytaczania kuli o różnych średnicach w przedmiotach obrabianych, pięciostronnie zamkniętych pzry figurach sześciennych (przy figurach innych — podobnie).
wynik spodziewany: jeden uniwersalny aparat lub przyrząd dostosowany do tokarki, frezarki i wiertarki.
12. Na zasadzie działania i rozwiązania konstrukcyjnego tematów Nr 10 i Nr 11 podać sposób wytaczania i obtaczania półkuli o różnych średnicach w przedmiotach obrabianych otwartych i zamkniętych.
Uniwersalność: dostosowanie do tokarki, frezarki i wiertarki.
13. Zmodernizowano, udoskonalone oraz w nowym rozwiązaniu konstrukcyjnym oprawki, uchwyty nożne i same noże do obróbki wiórowej-wykończeniowej płaszczyzn, gwintów i przyspieszające cykl obróbczy.
14. Wyłącznik uniwersalny „na stop", hamujący gwałtownie bieg uchwytu tarczy tokarskiej.
Wynik spodziewany: wyeliminowanie jałowych obrotów i zabezpieczenie od pokaleczeń przy hamowaniu ręką.
U w a g a: wyłącznik nie może powodować niszczenia silnika elektrycznego.
15. Sposób regeneracji wierteł. Podać gwarancyjną metodę z wykazaniem efektów gospodarczych.
16. Sposób zdejmowania — ucinania główek nitowych z kotłów parowozowych.
Rozwiązanie: przyrząd — aparat mechaniczny względnie ręczny.
17. Sposób zdejmowania — ucinania kołnierzy z rur płomieniowych.
18. Mechaniczne oczyszczanie kotłów wodno-rurowych i płomieniowych w parowozach i kotłowniach.
Rozwiązanie: mechaniczne szczotki stolowe, lub młotek zębaty — odbijak.
U w a g a: dążyć do osiągnięcia minimum hałasu.
19. Sposób obróbki termicznej armatury kotłowej wykonanej z bronzu lanego.
Rozwiązanie: w formie kąpieli.
20. Cięcie metali metodą elektroiskrową, lub dynamiczną (tarcie).
21. Polerowanie drogą elektrolityczną.
22. Elektryczne lutowanie nakładek z węglików spiekanych.
23. Przyrząd uniwersalny do zakładania sprężyn zaworowych do silników spalinowych różnych rozmiarów.
24. Sposób wylewania panewek białym metalem, lub innym zastępczym przy systemie odśrodkowym, z uwzględnieniem przyrządu dozującego równomierne dawkowanie.
25. Honowanie cylindrów silników spalinowych zastepczymi materiałami ciernymi. Dobór materiału zastępczego dowolny. Warunek, wysoka jakość honowania.
26. Przyrząd — aparat uniwersalny do badania pierścieni tłokowych silników spalinowych 1) na wytrzymałość — prężność, 2) na okrągłość 3) na grubość.
27. Nitowanie łańcuchów Galla — przyrząd specjalny lub z dopasowaniem do pracy wolno — lub szybkobieżnej.
Wynik: pełne zmechanizowanie nitowania łańcuchów Galla.
28. Regeneracja uszczelek miechowych przy jednostkach sprzętowych o podwoziu gąsienicowym.
29. Racjonalne oprzętowanie ciężkiego sprzętu budowlanego według różnych form rozwiązaniowych dotyczących: demotażu i montażu ciężkich elementów sprzętu remontowanego.
Wynik: zmniejszenie wysiłku fizycznego i zmniejszenie cyklu remontów.
30. Udoskonalenie urządzeń mechanicznych i maszyn znanych i stosowanych w produkcji.
31. Ściągacze uniwersalne dwu lub wieloramienne do ściągania łożysk kulkowych i kół pasowych z silników elektrycznych i spalinowych wszelkiego rodzaju.
32. Ściągacze w formie aparatu — urządzenia mechanicznego lub ręcznego stałego, dostosowanego ściśle do łożysk i kół pasowych silników elektrycznych różnych wymiarów (z uwagi na łatwość podstawiania).
33. Zastąpić drut miedziany nawojowy innym przewodnikiem o równie dobrej przewodności.
(Problematyka tego tematu jest zagadnieniem gospodarczym ogólno-narodowym).
34. Zmechanizowanie mycia części sprzętu budowlanego po demontażu.
35. Suszenie części sprzętu budowlanego po myciu.
36. Zwiększenie wydajności koparek przez niewielkie zmiany konstrukcyjne przy zachowaniu silników w tej samej mocy.

Odlewnictwo

37. Opracowanie procesu technologicznego odlewania żeliwnych tulei cylindrowych sposobem odśrodkowym.

Transport

38. Opracowanie metody przerzutów w granicach miasta, ciężkiego sprzętu na gąsienicach o wadze sprzętów ponad 25 ton.
39. Mechanizmy i urządzenia do mechanicznego rozładunku urobku z samochodów skrzyniowych i wagonów kolejowych. normalnotorowych. (Rozładunek jednostronny).
40. Zespół przewoźny: koparka, ciągniki, dźwig z zespołem przyczep do układania toru patentowego — do wykonania odgruzowań i wykopów przy odległości odwózki do dwóch km.
41. Standaryzacja wyposażenia, urządzeń i narzędzi niezbędnych do eksploatacji środków transportowych (tabor kołowy oraz kolejowy normalno- i wąskotorowy).
42. Opracowanie urządzeń względnie przyrządów do rozładowywania wagonów z rur o długości 1,8. 3.6, 5,4 m.
43. Urządzenie do podciągania wagonów z punktu zdawczego przez całą długość rampy.
44. Opracowanie podnośnika bramowego o udźwigu 2.000 kg. do załadowywania na samochody i wyładowywania wewnątrz magazynu.

Roboty ziemne i osuszeniowe.

Metody wykonawcze (doskonalenie metod produkcyjnych).

45. Dalsze rozpracowywanie metodyki pracy zespołowej koparek ze środkami transportowymi (taborem kołowym i trakcją sztywną normalno- i wąskotorową).
46. Opracowanie metodyki pracy koparek elektr. na terenie m. st. Warszawy.
47. Opracowanie metodyki pracy koparek i środków transportowych w gruntach podmokłych.
48. Opracowanie metody wykonywania wykopów pod budynki spycharkami, przy równoczesnym załadunku urobku na środki transportowe (zespoły spycharek) z przenośnikami taśmowymi ewent. z innymi urządzeniami).
49. Opracowanie metodyki pracy spycharkami w świetle dotychczasowych badań i osiągnięć, ze szczególnym uwzględnieniem pracy spycharek z obmiaru.
50. Hydromechanizacja przy rozładunku wagonów kolejowych na zwałce Kępa Potocka i robót niwelacyjnych.

Racjonalizacja

51. Standaryzacja wyposażenia, urządzeń i narzędzi, niezbędnych do eksploatacji ciężkiego sprzętu budowlanego.
52. Standaryzacja narzędzi, urządzeń i przyrządów warsztatowych w stacjach obsługi sprzętu i transportu.
53. Sposoby badania wilgotności murów przy mechanicznym osuszaniu budynków. (Kontrola przy pomocy aparatów, przyrządów).
54. Sposób oszczędnego opalania pieców do osuszania budynków.

Różne

55. Sposoby oszczędnej gospodarki paliwami płynnymi dla sprzętu ciężkiego pracującego w terenie.
56. Sposób racjonalnej i oszczędnej konserwacji ciężkiego sprzętu.
57. Sposoby oszczędnego zużycia paliw stałych (koks, węgiel itp.) przez podniesienie sprawności urządzeń do spalania.
58. Zabezpieczenia — ochrona giętka do kabli przedłużaczy, prowadzona przez przeście i przejazdy.
Cel: zabezpieczenie kabli przed zniszczeniem oraz zapobieżenie zwarciem i porażeniom.

59. Zagadnienie ogólne: użycie materiałów zastępczych w miejsce kolorowych we wszystkich możliwych wypadkach.
60. Zabezpieczenie ogólne pod względem B.O.P. wszelkich urządzeń o napędzie mechanicznym.
61. Przyrząd do otwierania skrzyń drewnianych bez ich uszkodzenia.

TEMATYKA DLA RACJONALIZATORÓW

przedsiębiorstw podległych Centralnemu Zarządowi Zakładów Prefabrykacji Budownictwa Miejskiego na rok 1953.

Stolarnie

1. Opracować ścisk czterostronny do klejenia skrzydeł okiennych.
2. Opracować mechaniczny sposób kołkowania narożników w otworach okiennych.
3. Przyrząd do automatycznego zaprawiania sęków.
4. Zastosowanie transportera przy czopownicy.
5. Opracowanie i skonstruowanie nowego łącznika wiatrowego do okien zespolonych.
6. Opracować urządzenie do stołu montażowego płyt barakowych, które pozwoliłoby na odwrócenie płyt na drugą stronę.
7. Zastosować opory na prowadnicach szlifierki taśmowej przy oczyszczaniu skrzydeł taśmowych.
8. Zastosowanie górnej frezarki przy flekowaniu prostokątów.
9. Zastosować przesuwnice przed komorami suszarni.
10. Opracować typ osłony do wyrówniarki.
11. Opracowanie hamulców na piły taśmowe i tarczowe.
12. Zastosowanie przyrządu, który zapobiegałby przechylaniu się obrotnicy zwykłej (talerzowej) przy wjeździe na nią wózkiem.
13. Usprawnienie gryzarki przez wmontowanie noży profilowanych dla wyrobu listew do szkła do drzwi płytowych.
14. Zastosowanie sygnalizacji świetlnej przy obrabiarkach w celu zlikwidowania pracy na 2 fazy, powodującej przepalanie się silnika.
15. Zastosowanie sygnalizacji świetlnej przy obrabiarce w celu dokładności obróbki.
16. Zmechanizowanie transportu międzyoperacyjnego przez zastosowanie taśmy montażowej.
17. Przeróbka piły formatowej w taki sposób aby przy obcinaniu drzwi płytowych wykonywała jednocześnie wyrąb.
18. Za pomocą odpowiedniej sztancy zmechanizować wpuszczanie blach zaworowych.
19. Usprawnienie produkcji przez przesunięcie niektórych maszyn, celem wyeliminowania minimum transportu międzyoperacyjnego.
20. Zwiększenie wydajności maszyn poprzez ich udoskonalenie t.zn. przystosowanie do wykonywania kilku operacji jednocześnie.
21. Mechanizacja wpuszczania okuć budowlanych.
22. Urządzenie magazynu wyrobów gotowych w istniejących budynkach z zastosowaniem urządzenia umożliwiającego podnoszenie wyrobów na I piętro i wyżej.
23. Mechanizacja gruntowania stolarki budowlanej.
24. Mechanizacja transportu międzyoperacyjnego.
25. Opracować i wykonać urządzenie mechaniczne do wykonania wałków okrągłych dowolnej długości i przekroju za jednym posuwem.
Obecnie wałki wykonuje się na frezarce przez podwójny posuw.
26. Usprawnić umocowanie piłeczki tarczowej poziomej przy stanowisku 9-tym frezerki wykończeniowej przy stosowując ją do cięcia na różnej głębokości.
27. Usprawnić wykonywanie żłobienia ościerzy do muru cienkiego na stanowisku 3-cim wyrówniarki, przez zastosowanie specjalnych wałków obrotowych, które mechanicznie będą przesuwać ościerze wyeliminując posuw ręczny.

Parkieciarnia

28. Zmechanizować transport fryzów z placu do suszarni.
29. Zmechanizować transport z fryzowni na plac.
30. Zastosowanie podwójnego automatycznego magazynu na parkieciarce poprzecznej, podającego fryzy 4-go stronnie obrobione o szerokości poniżej 5 cm.
31. Całkowite zmechanizowanie transportu międzyoperacyjnego. Obecnie transport międzyoperacyjny wykonywany jest ręcznie.
32. Opracowanie zagadnienia automatycznego podawania klepki do parkieciarni podłużnej.
33. Rozwiązanie zagadnienia pakowania klepki parkietowej.
34. Zaprojektować wózek o odpowiedniej konstrukcji — o nadwoziu z takiego materiału, który nie uległby zniszczeniu w procesie parzenia drewna (korozja).
35. Zwiększenie wydajności maszyny do produkcji piór przez zastosowanie większej ilości o odpowiednim układzie.
36. Zaprojektować urządzenie do transportu odpadków od stolików fryzarskich na plac składowy.
37. Mechanizacja sztablowania fryzów przez zastosowanie odpowiedniego transportera, przy pomocy którego można by dostarczać fryzy z wózków na sztabel (do wysokości ca 6 cm).

Produkcja płyt trzcinowych

38. Opracować urządzenie do kalibrowania drutu przy nawijaniu bębnów na nawijarce.
39. Opracować przyrząd do jednoczesnego przecinania i zaginania drutów podłużnie wiążących płyty.
40. Opracowanie urządzenia dawkującego mechanicznie trzcinę do prasy.
41. Opracowanie urządzenia do wiązania drutów bocznych z sąsiednimi.
42. Skonstruowanie urządzenia do przegrodzenia płyt w miejscach wymiarowych od długości płyty.

Produkcja płyt słomianych

43. Usprawnić transport słomy do prasy.
44. Zmechanizować rozszarpywanie bali słomy.
45. Usprawnić transport papieru do prasy.
46. Wyeliminować konieczność usuwania płyty z prasy po skończonej pracy.

Produkcja płyt „Suprema"

47. Rozpracowanie dozownika dla cementu i wełny drzewnej.
48. Usprawnienie uchwytów dźwigniowych celem prasowania płyt.
49. Usprawnienie mechaniczne formowania płyt.
50. Wykorzystanie odpadków drzewnych (wełny drzewnej).
51. Usprawnienie załadunku gotowych płyt na wagony.
52. Usprawnienie przyspieszenia dojrzewania płyt.
53. Zmechanizowanie wyładunku wełny drzewnej.
54. Usprawnienie prasowania płyt.

Produkcja płyt podłogowych „Golvetten"

55. Rozpracowanie pras ręcznych lub mechanicznych do nalepiania płyt podłogowych „Golvetten".
56. Wynalezienie przyrządu do równomiernego rozsmarowywania lepiszcza na stropach.
57. Zmniejszenie odpadków „Golvetten"".
58. Zastosowanie (pieca, kotła itp.) celem utrzymania odpadków w stałej temperaturze dla dalszej przeróbki.

Betoniarnie

59. Usprawnienie i wprowadzenie do produkcji zdekompletowanej betoniarki (Dolaszewo).
60. Usprawnienie znakowania belek D.M.S.
61. Usprawnienie transportu prefabrykatów przez właściwą organizację tegoż transportu (Dolaszewo).
62. Zastosowanie przy betoniarce wymiarowego kosza do piasku i żwiru, oraz wprowadzenie mechanicznego podnoszenia kosza (przy betoniarce pionowej).
63. Wprowadzenie specjalnego zbiornika do wody z odpowiednią regulacją i dozowaniem (obecnie wlewa się wode konewką).
64. Usprawnienie wyładunku materiałów sypkich.
65. Udoskonalenie form do belek D.M.S.
66. Zmechanizowanie produkcji płyt ksylolitowych.
67. Magazynowanie i załadunek pustaków D.M.S na wagony przy pomocy stałego transportera (transporter linowy).
68. Przyspieszenie dojrzewania betonów (naparzanie odpowiednie).
69. Prasa do pustaków D.M.S. (przerobić matrycę z form do pustaków Akermana).

Żwirowanie

70. Zmechanizowanie dotychczasowego ręcznego podawania kamieni do kruszarki (Barkoczyn i Dolaszewo).

71. Przerobienie istniejącego sita wibracyjnego przez dostosowanie go do warunków lokalnych (Barkoczyn).
72. Usprawnienie przepychania wagonów przy rampie załadunkowej (Barkoczyn).

Produkcja betonów wibrowanych (zwykłych)

73. Uchwyty dla form belek D.M.S.
74. Uchwyty dla wibratorów przyczepnych (belek D.M.S.).
75. Uchwyty umożliwiające przyczepienie form pustaków D.M.S. 65 do stołów wibracyjnych.
76. Ruchome stoły wibracyjne (na kółkach).
77. Wózki dźwigniowe do przesuwania belek D.M.S. po zawibrowaniu na 1-sze miejsce dojrzewania.
78. Usprawnienie pakowania wyrobów betonowych na wagonach (pustaki, rury, kręgi, belki itp.).

Produkcja betonów strunowych

79. Zmniejszenie strat na stali strunowej.
80. Zastosowanie zastępczego smaru do smarowania form.
81. Opracowanie sposobu Honskampa zamocowania strun.
82. Zastosowanie zracjonalizowanego sposobu wbijania klinów.
83. Wynalezienie narzędzi do przecinania strun między poszczególnymi elementami.

Produkcja gazobetonów „Ytong"

84. Usprawnienie działania przesuwnicy kołd mieszarek, ewentualnie zmechanizowanie napędu.
85. Przewóz do magazynu gotowego produktu z pozostawieniem form wewnątrz budynku.
86. Zmechanizowanie rozładunku wapna.
87. Zmechanizowanie krajania próbek do badań laboratoryjnych.
88. Sposoby produkcji idące w kierunku obniżenia kosztów:
    a) oszczędność węgla,
    b) zmniejszenie zużycia pary przez wykorzystanie pary odpadowej i ciepła kondensatu, oraz częściowe przepuszczenie pary z jednego autoklawu do drugiego.
    c) wykorzystanie odpadków suchych i mokrych (płyty działowe, materiał wypełniający izolacyjny itp.).
89. Krajanie „Ytongu" na bloki i płyty.
90. Konstrukcje form na elementy zbrojone.
91. Urządzenie do cięcia połówek z uszkodzonych elementów Ytongu.

KOMUNIKAT I.

W Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ogłoszono:

W Nr 8 z 31.I.53 poz. 20 rozporządzenie Rady Ministrów z 17.I.53 w sprawie świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym; poz. 21 rozporządzenie Rady Ministrów z 17.I.53 w sprawie wysokości zaopatrzeń emerytalnych i zasiłków; poz. 24 rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 20.I.53 zmieniające rozporządzenie z 5.VII.48 w sprawie wykonania art. 9, 44 i 56 ustawy z 17.III.32 o zaopatrzeniu inwalidzkim.

W Nr 9 z 7.II.53 poz. 26 dekret z 28.I.53 o zabezpieczeniu racjonalnego i oszczędnego użytkowania energii elektrycznej i cieplnej; poz. 27 dekret z 28.I.53 o zmianie przepisów o postępowaniu podatkowym; poz. 29 dekret z 28.I.53 zmieniający niektóre przepisy o zaopatrzeniach.

W Nr 10 z 10.II.53 poz. 31 dekret z 9.II.53 o konwersji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

W Nr 11 z 14.II.53 poz. 40 dekret z 9.II.53 o całkowitym zagospodarowaniu użytków rolnych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-6 z 26.I.53 poz. 67 zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z 14.I.53 w sprawie zasad finansowania przez banki specjalne inwestycji scentralizowanych limitowych; poz. 68 zarządzenie Ministra Finansów z 13.XII.52 zmieniające zarządzenie w sprawie bilansowania i sporządzania sprawozdań rocznych.

W Nr A-8 z 29.I.53 poz. 110 uchwałę Nr 23 Rady Ministrów z 10.I.53 w sprawie zmiany tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Żeglugi; poz. 111 uchwałę Nr 25 Rady Ministrów z 10.I.53 w sprawie zmiany tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu Maszynowego; poz. 112 zarządzenie Ministra Finansów z 13.XII.52 w sprawie rejestracji etatów i funduszu płac w 1953 r.

W Nr A-9 z 30.I.53 poz. 126 uchwałę Nr 79 Prezydium Rządu z 17.I.53 w sprawie ustalenia zasady generalnego wykonawcy robót budowlanych i montażowych; poz. 127 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 17.I.53 zmieniające zarządzenie w sprawie zasad rozliczania między przedsiębiorstwami budowlano-montażowymi a zleceniodawcami z tytułu kosztów wynikłych z zatrudniania robotników zamiejscowych; poz. 128 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 17.I.53 zmieniające zarządzenie z 19.XII.52 w sprawie robót i dostaw inwestycyjnych objętych planami inwestycyjnymi na r. 1952, nie wykonanych do dn. 31.XII.52 oraz wykonawstwa robót budowlano-montażowych w I kwartale 1953 r,; poz. 130 zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z 23.XII.52 w sprawie norm przebiegu międzynaprawczego pojazdów samochodowych.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 26 z 11.II.53 L. dz. CZZ/93/1356/53 w sprawie usprawnienia rozrachunku i wyeliminowania przestojów wagonów.

Zarządzenie Ministra Nr 27 z 10.II.53 L. dz. WZ/743/53 w sprawie udziału Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego w akcji wywózki drewna z państwowego gospodarstwa leśnego.

Zarządzenie Ministra Nr 30 z 15.II.53 L. dz. CZZ/61/4030/53 w sprawie współpracy jednostek resortowych z jednostkami Państwowej Komunikacji Samochodowej.

Zarządzenie Ministra Nr 31 (wewnętrzne) z 17.II.53 L. dz. GM 2/759/53 w sprawie bezpośredniej zależności służbowej jednostek organizacyjnych Ministerstwa.

Zarządzenie Ministra Nr 33 z 19.II.53 L .dz. D.VIII/3 360/ /53 w sprawie powołania społecznych Komisji Kontroli gospodarki materiałowej paliwami stałymi i gospodarki cieplnej.

Zarządzenie Ministra Nr 35 z 25.II.53 L. dz. D.I/DP 1322/ /53 w sprawie wprowadzenia planowania tygodniowo-dobowego wraz z systemem dyspozytorskim w niektórych podległych jednostkach organizacyjnych.

Zarządzenie Ministra Nr 38 (wewnętrzne) z 3.III.53 L. dz. GM/3 956/53 w sprawie wykonania uchwały Prezydium Rządu z 25.II.53 w sprawie zmiany tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

Zarządzenie Ministra Nr 39 z 3.III.53 L. dz. D.VII/4/53 w sprawie wprowadzenia w instytutach naukowo-badawczych planów kwartalno-miesięcznych kart tematycznych i indywidualnych kart pracy.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 13 z 13.II.53 L. dz. D.I/1/ /908/53 w sprawie opracowania projektu planu na 1953 r. dla przedsiębiorstw nie budowlanych w oparciu o nowe ceny, taryfy i stawki płac.

Pismo okólne Mnisterstwa Nr 15 z 18.II.53 L. dz. GM/2/ /617/53 w sprawie kierowania do Centralnego Zarządu Budownictwa Wojskowego aktów normatywnych Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

Pismo okólne Ministerstwa Nr 17 z 28.II.53 L. dz. GM/2/ /766/53 w sprawie adresowania korespondencji do Urzędu Rady Ministrów.

Akty te rozesłane zostały w odbitkach sporządzonych na powielaczu.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 18 zł., półroczna — 10 zł. 50 gr. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 21, dział 5 rozdział 24 § 3 wpływy z wydawnictw.—

Cena 2 zł. 40 gr.

ODBIORCA: Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Drukarnia Akcydensowa. W-wa, Tamka 3. 4.000. Zam. 615 z dn. 11.III.53. Podpisano do druku 27.III.53. Druk ukończono 30.III.53. Objętość 2 ark. druku. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/70 g. 4-B-14279.